

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

BAĞDAT

**DÜNYA DEVRİMİNİN
YOLUNU AÇIYOR**

- Dünyada Devrimci Durum
- NATO Yaralı Ve Tehlikeli
- Cuntacılar Cennete Gider mi?
- Cesaretinizi Yitirmeyin...
- Kendi İçinde Devrimi Sürekli Kılmak
- Viva Küba Viva Fidel!
- Ölüm Orucu Sürüyor...

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30.yılında yine 1 Mayıs Alanına
Taksim'e Devrim'e

Fidel İçin Ben de Birşeyler Söylemek İstiyorum

**"Kaybedersem
yeniden
başlarım
Batista
kaybederse
yok olup
gider"
Fidel**

DÜNYADA DEVİRİMCİ DURUM

Sermaye başkasının emeğine, yabancı emeğe, ücretli emeğe dayandığı için, kapitalist üretim emek ile sermaye uzlaşmaz çelişkisini daha en başından içinde taşır. Kapitalist toplumda emek ile sermaye arasındaki çelişki, tarihin odağıdır. Toplum ücretli emeğe dayandığından, toplumdaki her toplumsal olay, emek-sermaye çelişkisi ekseninde meydana gelir. Sermaye birikiminin eğilimi, ücretleri sürekli düşürme yönünde olduğundan, emek-sermaye çelişkisi, sermayenin büyümesine bağlı olarak şiddetlenir. Sermayenin merkezileşmesinin bir sonucu olan tekeller, emek-sermaye çelişkisinin şiddetlenmesi, öne çıkması demektir. Sermayenin son yıllarda proletaryaya karşı geliştirdiği şiddetli saldırıda, ekonomik ve sosyal kazanımların zorla gasp edilmesiyle birlikte emekçilerin yaşam koşulları iyice kötüleşti; buna bağlı olarak emek-sermaye çelişkisi en üst düzeye çıktı. Bu da beraberinde sınıf mücadelesinin keskinleşmesini getirdi. Bu düzeydeki bir sınıf mücadelesi, tarihin hangi toplumsal biçim altında süreceğini belirlemek için tayin edicidir. Komünistler bu noktayı göz önünde bulundurmadan, önlerindeki devrimci görevleri doğru olarak belirleyemezler.

Serbest rekabetin yerini tekellere bırakmasıyla, tekelci sermaye tüm ekonomik yaşama egemen olur. İçeride egemen olan tekelci sermaye, egemenliğini tüm dünyaya yayar, dünya ekonomisini denetimine alma eğilimi gösterir. Bu eğilim, sermayenin doğasında vardır. Sermayenin ekonomiyi tamamen denetimine alma eğilimi, tekelci devlet kapitalizmi ve uluslararası tekeller biçiminde kendini ortaya koyar. Bu noktaya varılmıştır: Tekelci birleşmeler hem içeride ekonominin denetimini eline almıştır, hem de dünya pazarında. Bağımlı kapitalist ülkelerde ise ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırıma yoluyla bu denetimi kuruyor. Tekeller içeride yaptığını dışarıda da yapmak ister. Sermayenin dünya pazarındaki işleyişi bu yöndedir.

Sermayenin birleşmeler yoluyla, kendi içindeki rekabete son verdiği yerde emek ile rekabeti öne çıkar. O nedenle sermayenin belli ellerde toplanmasıyla, emek sermaye çelişkisi

iyice şiddetlenir. Bağımlı kapitalist ülkelerde ekonomik ilhakın derinleşmesiyle birlikte emek-sermaye çelişkisi de derinleşir. Şiddetli sınıf çelişkisi ve çatışmaları tüm yeryüzüne yayılır.

Burjuvazi üretici güçleri elinden kaçırmıştır. Kapitalist üretim biçiminde toplumsal üretici güçler, toplumsal doğalarına aykırı biçimde meta üretimine ve özel mülkiyete bağlanmıştır. Kapitalist üretim biçimi ve kapitalist üretim ilişkileriyle üretici güçler hiçbir şekilde tekrar ele geçirilemez. Toplumsal üretken güçleri yönetemeyen, onları elinden kaçıran burjuvazi, artık egemen değildir. Proletarya, kaçan üretici güçleri ancak kapitalist üretim biçimini ve kapitalist üretim ilişkilerini yıkarak ve toplumun ortaklaşa denetimini kurarak yakalayabilir. Ekonomik olarak, tarihsel olarak üretken güçleri elinden kaçıran burjuvazi, proletaryaya daha şiddetli saldırılarda bulunarak kendi denetimini yeniden kuramaz. Şiddetli saldırılar ancak daha da güçsüz düşmesini ve şiddetli biçimde dağılmasını getirir. Bugün dünya proletaryasına karşı sürdürdüğü baskı ve savaş, ancak kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünü biraz daha hızlandırır.

Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkileri, sınıf mücadelesini şiddetlendirirken, keskinleşen sınıf mücadelesi de kapitalizmin yıkılışını hızlandırıyor. Kapitalizmin dünya sistemi, ekonomik koşulları, bir bütün olarak proletarya devrimleri için olgunlaştırmıştır. Her yerde olgunlaşan dünya devrimi, kaçınılmaz bir zorunluluk olarak gündeme gelmiştir. Devrim nesnel koşulların bir zorunluluğu olarak gündeme gelmiştir; sonunda bu koşullara son verecek olan, proletaryanın toplumsal devrimidir. Devrimin bu zorunluluğu, olayların tüm gidişini etkiliyor, toplumu saflaşmalara zorluyor ve yeni bir dünyaya doğru ilerliyor.

Sermaye, dünya devriminin gelişiminden korkuyor. Kapitalist sisteme son verecek karşıt bir gücün olgunlaşmakta olduğunu görüyor. Kendi egemenliğinden ve toplumsal düzenin devamından emin değil. Bu korkuyla dünya proletarya hareketine karşı şiddetli bir saldırı içine girdi. Proletarya kapitalizme karşı 150 yıldır savaşarak, yeni bir sosyal sistemi, sosyalizmi gerçekleştirerek dünyayı kurtarma işinin üstesinden gelebilecek düzeye ve niteliğe sahip olduğunu göstermiştir. 19. yüzyılda sosyalizme geçişin şafağını başlatan, 20. yüzyıl boyunca kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açan proletarya, 21. yüzyılda komünizmin dünya egemenliğini gerçekleştirecek kadar yetkin duruma gelmiştir. Bugünden ortaya çıkan olgular, bu sürecin büyük bir güçle bu yöne doğru ilerlediği gösteriyor. Yeni bir dünya tüm kıtalarda esen devrim fırtınasının içinde şekilleniyor.

Emperyalist kapitalist sisteme yıkıcı darbeyi vuracak olan alanların başında bir kıta halkının ayaklandığı Latin Amerika geliyor. Kapitalist sisteme öldürücü darbe ancak proletarya hareketinden ve onun yükselttiği sınıf savaşlarından

gelebilir. Latin Amerika'daki sınıf savaşımı, proletaryanın daha ileri gitmesi için uygun demokratik ortam yaratmıştır. Devrimci değişim sürecine girmiş Latin Amerika ülkelerinde doğmuş olan ortam, sosyalist ülkelerden sonra dünyanın en özgür ortamıdır. Proletarya orada bu özgür ortamdan yararlanıp devrimi sonuna kadar götürerek sosyalizme yönelmelidir. Hareketin bulunduğu noktadan daha ileri gitmesi, proletaryanın devrimci mücadelesine bağlıdır.

Latin Amerika'nın devrimci halkları, demokrasi mücadelesini özel mülkiyet çerçevesinde olabilecek en son sınırlara kadar götürmede kararlı görünüyorlar. Ama bu sınırların ötesi, yani kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasına yönelik, en üst sınıf çarpışmalarının içinde meydana geleceği bir süreç olacaktır. Tam bu süreçte, emperyalist kapitalist sistem tam gücüyle, büyük bir şiddetle harekete geçecektir. Şu an için, yeni duruma uyum sağlamaya ve ilişkileri sürdürülebilir çerçevede tutmaya çalışacaktır. Emekçi sınıf için kurtuluş, ancak kapitalizmin bütün çerçevesini yıkarak yeni bir sisteme geçilmesiyle gelebilir. Yani kapitalizmden sosyalizme geçişte demokrasiyi ele geçirmek ve politik özgürlüğe sahip olmak, proletaryaya hedefine ulaşmada büyük olanaklar sağlayacaktır. Bu öyle bir aşama ki, bu noktadan ya ileriye, sosyalizme gidilecektir ya da geriye düşülecektir. Burada her şey proletaryanın devrimci mücadelesine bağlıdır.

Emekçi sınıfların yükselen demokrasi ve sosyalizm mücadelesi yalnızca Latin Amerika ile sınırlı değil, bütün halkların çeşitli biçim ve düzeylerde yer aldıkları dünya genelindeki bir mücadeledir. Emekçilerin kapitalizme karşı ayaklanmasını dünya geneline yayan, kapitalizmin kendisidir. Emekçi kitlelerin yaşam koşullarının kötüleşmesi ve ağırlaşması, kapitalist üretimin bir sonucudur. Burjuva toplumun insanlık dışı koşullarına karşı halk kitlelerinin ayaklanması, bizzat kapitalist toplumsal ilişkiler tarafından hazırlanıyor. Ancak kitleler, koşulların kendi hareketine sağladığı itkidenden daha ileri bir anlayışla hareket ediyor. Emekçi sınıf artık sosyalizm hedefiyle yani son derece bilinçli olarak davranıyor.

Emperyalist-kapitalist sistem proletaryaya ve halklara karşı giriştiği 3. Dünya Savaşı'ndan zayıflayarak ve güçsüz düşerek çıkacaktır. Bu durumun hangi sonuçlara yol açacağı şimdiden bellidir. Emperyalist savaşın yol açtığı ekonomik yıkım ve acı, en geri kitleleri bile kapitalizme karşı mücadeleye çekiyor. Savaşın yol açtığı yıkım kitlelerin öfkelerini arttırıyor. Her yerde başkaldırı sesleri yükseliyor. Devrimci durum olgunlaşıyor. Devrimin olanakları artıyor. Burjuvazinin baskısı ve saldırıları, devrimci krizin sonuna kadar olgunlaşmasından başka bir sonuç vermiyor. Maddi koşulları yeterince ortaya çıkmışken, dünyadaki nesnel durum da toplumsal devrim için olgunlaşmıştır. Kapitalizmin evrimi zorunlu olarak dünya devrimini gündeme getirmiştir.

Özel mülkiyet toplumsal mülkiyete dönüştüğünde, ancak bu şartlarda kurtulabileceğinin bilincinde. Maddi koşulların hedefine varması için yeterli derecede olgun olduğunu -kapitalizm çerçevesinde olabilecek kadar kavramış durumda. Ortaklaşa üretim sayesinde üretken güçleri ele geçirebileceğini ve arttırabileceğini çok iyi biliyor. Burjuva toplumu alt-üst edici eylemlere girişirken, kesinlikle bu bilinçle hareket ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistem proletaryaya ve halklara karşı giriştiği 3. Dünya Savaşı'ndan zayıflayarak ve güçsüz düşerek çıkacaktır. Bu durumun hangi sonuçlara yol açacağı şimdiden bellidir. Emperyalist savaşın yol açtığı ekonomik yıkım ve acı, en geri kitleleri bile kapitalizme karşı mücadeleye çekiyor. Savaşın yol açtığı yıkım kitlelerin öfkelerini arttırıyor. Her yerde başkaldırı sesleri yükseliyor. Devrimci durum olgunlaşıyor. Devrimin olanakları artıyor. Burjuvazinin baskısı ve saldırıları, devrimci krizin sonuna kadar olgunlaşmasından başka bir sonuç

vermiyor. Maddi koşulları yeterince ortaya çıkmışken, dünyadaki nesnel durum da toplumsal devrim için olgunlaşmıştır. Kapitalizmin evrimi zorunlu olarak dünya devrimini gündeme getirmiştir.

Burjuvazi bir kez daha, kapitalist düzeni yıkacak güçleri ve dinamikleri sistemin içinde arayacağına, bu güçlerin sistemin dışında olduğu yanlışına kapılarak, devrimci, komünist güçlere karşı ve genelde proletarya hareketine karşı genel ve topyekün saldırı başlattı. Oysa ki kapitalizm, devrime yol açan nesnel maddi koşulları kendisi hazırlar. Yani burjuva toplum, kendini yıkacak güçleri kendi içinde taşır, geliştirir, olgunlaştırır ve devrim yapacak kadar yetkinleştirir. Kapitalizmi yıkacak devrimci güç proletaryadır. Proletarya, kapitalizmin gelişimiyle büyümüş, eğitilmiş, birleşmiş, çelikleşmiş ve yüksek bir savaş kapasitesine sahip bir sınıf olarak kapitalist düzeni yıkacak tek güç haline gelmiştir. Bu devrimci güç, proletarya, büyük tarihi devrimci görevini yerine getirmek için her yerde eylemdir.

C. DAĞLI

NATO YARALI VE TEHLİKELİ

NATO'nun Riga'daki olağan zirvesi, gazete manşetlerinde yer bile bulmadan geçip gitti. Oysa, ABD'nin büyük umutlar bağladığı ve NATO'nun artık bir dünya jandarması olarak tescil edileceğini umduğu bir toplantıydı bu. Anlaşılan, en son toplanan 2004 İstanbul zirvesinden bu yana, köprünün altından çok sular akmıştı. NATO halen daha dünya halklarına dönük bir namluydu fakat, namlu kısa, barut ıslak ve tetiği çeken şaşı olunca; herkesin sevip okşadığı, lakin ağzına mama vermekten kaçtığı bir üvey evlat durumuna gelmişti NATO.

Nasil bu hale gelmesin?! "Doktor hasta, ben hasta" misali; pencereye çıkanların dahi vurulmakla tehdit edildiği Riga sokaklarını ardı ardına dolduran ağır zırhlı arabalar içinde yolculuk edenler, zirveye gelirken yanlarında güç ve prestijlerini değil zaafalarını, güvenlerini değil korkularını, dayanışma ruhunu değil tehditler ve şantajlar eşliğinde sürdürülen rekabeti taşıyorlardı. Herkesin ayrı bir derdi belası vardı. 2004 İstanbul zirvesinden bu yana, yoğun bir tarihi dönem, arkasında yığınla sorun, birikim ve tehlike bırakıp gitmişti. Bu kısacık süre içinde, Fransa'da iki ayaklanma bir referandum yenilgisi yaşanırken; Almanya'da Pazartesi ve Hartz IV eylemlerinin üstüne, seçimlerde güçlenen bir sol parti ve en önemlisi halkın %60'dan fazlasının sosyalizmi üstün tutan eğilimleri ortaya çıkmıştı. İngiltere'de Blair hükümeti, sendikalarla sarsılan ittifakını yeniden kurmakta zorlanıyor, yalanlar bir biri ardına patlak verdikçe hükümet güç kaybediyor ve toplumun denetimi elden kaçtıkça '1984' romanını aratmayan faşist

uygulamalar bir bir hayata geçiyordu. Türkiye'de ise, UKH yeniden silaha sarılmış, gündüz vakti havai fişek görgü-süzlüğüyle şişirilen AB üyeliği yelkenleri çoktan sönmüş iç kavgalarla bitap düşen hükümet kendi gölgesini taşıyamaz duruma gelmişti.

Ama bu süre boyunca, en sarsıcı darbeleri ABD yedi. İki yıl önce İstanbul'da NATO'yu Büyük Ortadoğu Projesi'nin ordusu haline getirmek istemişti, oysa iki yıl sonra BOP çökmüştü. Onu son bir gayretle canlandırma girişimi olan İsrail'in Lübnan işgali, zorlu bir direnişin barikatlarına çarpıp geri dönmüş; dahası, Irak ve Afganistan'da bir askeri zaferin mümkün olmadığı yüksek sesle itiraf edilir hale gelmişti. Riga zirvesine doğru, hemen herkes ABD'nin ekonomik-siyasi-askeri bir çöküş sürecinde olduğuna dikkat çekerek olmuştuk. İki yıl önce hedef ülkeler ilan edilen İran ve Suriye, şimdi iplerine sarılacak, işbirliği teklif edilecek ülkeler sıralamasının en başındaydı. İşte bu şartlar altında, bir yanda bugüne dek ABD'nin varlığı ve desteğiyle ayakta duranlar, diğer yanda onunla kıran kırana bir hegemonya yarışı içinde olanlar, son tahlilde bir ABD egemenlik aygıtı olan NATO zirvesine

katılım sağladılar. Birinciler güvensiz, ikinciler sırtlan gibi dişlerini göstermeye hazır. Sırtların kambur, seslerin cılız, gözlerin fersiz olmasına, zirve haberlerinin gazete manşetlerinde yer bulmamasına şaşmamalı.

Büyük Laflar Küçük Lokmalar

Bu zirvede NATO'nun dünya jandarması olarak tescili bekleniyordu. Altı ay öncesinden ABD tarafından üye ülkelere sunulan ve önümüzdeki 10-15 yılın stratejik planlamasını kapsayan belge, tam da bu amaçla hazırlanmıştı. Zirve sonrası açıklanan bu belge, gerçekten de NATO'yu "küresel krizlere müdahale eden, uzun süreli ve olağanüstü güç kullanma görevleriyle donanmış bir güç" ilan ediyordu. Gerçi, başta Fransa olmak üzere, bazı ülkelerin itirazlarıyla bu gücün kullanımı kendi başına bırakılmamış, ayrı ayrı her müdahaleye tüm üye ülkelerin onayı şart koşulmuştu. Bu haliyle NATO, küresel iç savaşta emperyalist-kapitalist dünyanın askeri cephesi halini alıyordu, ama aynı zamanda bir rekabet ve çatışma alanı olarak, bu misyonuna darbe indiriliyordu. Fransa'nın çekinceleriyle konulan şartlar NATO'yu, ilan edildiği haliyle bile, barutu ıslak bir namlu haline getiriyordu. Kaldı ki, ilan etmek başka, gerçekten hayata geçirmek bambaşka...

İşlerin kağıt üzerinden gerçek hayata aktarılınca ne denli zor olduğuna, NATO'nun Riga zirvesi şahittir. Zirveye damgasını vuran tartışmalar, söz konusu belgeden daha çok, ilan edilene pratikleştiren sorunlara ilişkindi. Madem ki NATO küresel jandarma olarak ilan ediliyordu, o zaman, hadi bırakalım Irak gibi oldukça gelişkin bir halk savaşına sahip ülkeyi, ama hiç olmazsa Afganistan'da bu iddia kanıtlanmalıydı. Aksi takdirde, fino Blair'in sözleriyle: "Avrupa dışındaki ilk misyonunda başarısızlığa uğrarsa, NATO inandırıcılığını yitirecek"ti. Blair'in sözünü ettiği "inandırıcılık", dünya halklarına yönelen NATO tehdidinin, yine halklar tarafından ciddi ve caydırıcı bulunmasından, yani işe yarar bir dehşet gücünden başka bir şey değil.

Peki, bunu yaşama geçirebilmek için ne yapıldı NATO zirvesinde? Pek

az şey. Polonya'nın aşırı gerici devlet başkanı Kaczynsky, Afganistan konusunda, "Gelişme kaydedilemedi" itirafında bulunuyordu. Fransa, Almanya, İspanya ve İtalya, işgal gücü olarak Afganistan'da bulundurdıkları askerlerini, çatışmalı bölgelere göndermeyeceklerini kesin bir dille açıkladılar. Çatışmalara girmeyen, zoru görünce kıvıran bir askeri güç, ne kadar, kime karşı caydırıcı olabilir?! Riga, Blair'in kaygılarını gerçeğe yaklaştıran bir zirveye tanıklık etti.

Gözden kaçmayan bir ayrıntı: Irak konusu bu NATO zirvesinde hemen hiç ön plana çıkmadı. Emperyalist sistemin en zayıf karnı, ona en ölümcül darbelerin vurulduğu yer olarak Irak, "küresel jandarma" ilan edilen NATO'nun radar ekranından çıkmış görünüyor. Ne de olsa Afganistan'da "Biz buradayız" diyerek rahatça devriyeye çıkabilecekleri bir başkent Kabul vardı, ama Irak'ta bu bile yoktu. Anlaşılan NATO üyesi ülkeler, Irak'taki yenilginin bütün faturasını ABD'ye çıkarmak konusunda fikir birliğine varmış görünüyorlar. Ama daha da önemlisi, kendisini sistemin jandarması ilan eden bir kurumun, sistemin alaşağı edildiği bir bölgeye hiç bulaşmaması, küresel iç savaşta asıl inisiyatifin dünya halklarında olduğunu bir kere daha kanıtlamış oluyor.

Büyük laflar eden ama küçük lokmaları bile boğazına takan NATO, bu haliyle bir ölüm-katliam gücü olmaktan çıkmıyor, tam tersine, yaralı ve bu yüzden daha tehlikeli bir yabancı güç haline geliyor. NATO, ABD'nin en önemli hegemonya araçlarından biri olmakla beraber, henüz bu düzeyde bir ordu bulunmayan AB emperyalistleri için de bir korunma aracıdır. Ve NATO, varlığını ve gücünü kanıtlamak için, acil bir "zafer"e ihtiyaç duyuyor. Irak'ın sözünü bile etmeyen, Afganistan'ı çiğneyip yutamayacağını anlayan NATO, zirve kararlarında, ihtiyaç duyduğu zaferleri nerelerde kovalayacağına dair ipuçları veriyor. Kafkaslar'ın küçük ülkeleri NATO'nun "koruma alanları" olarak açıklandı. Kafkaslar ve Ortadoğu'nun merkezinde bulunan Türkiye, dünya jandarmasının ilk karakol çavuşu olmaya hazır.

Türkiye'nin Yeni İhraç Ürünü...

Küresel iç savaşta, emperyalist-kapitalist sistemin kaderini belirleyecek önemde çatışmaların sürdüğü bölgenin tam ortasında bulunan Türkiye'nin operasyonel bir karşı-devrim üssü haline getirildiğini daha önce belirtmiştik. Son NATO zirvesi, bu yönde atılan ciddi adımlara sahne oldu.

İlk önemli adım, iki yıl önceki zirvede ilan edilen fakat geçen sürede bir türlü işlerliğe kavuşamayan Acil Müdahale Gücü (NRF) konusunda atıldı. NATO üyesi ülkelerin 25 bin kişilik bu ortak kuvvetine Türkiye ilk etapta 6 bin kara askeri vereceğini taahhüt etti. Bundan böyle NATO'nun kriz (siz yaklaşma diye okuyun) bölgelerine gönderilmek üzere her an hazır halde tutulan gücün en büyük parçası, Türkiye'de olacak.

İkinci adım, Afganistan konusundaydı. NATO zirvesinin en öne çıkan bu konuda taraflar, açıkça kendi tavırlarını ilan ettiler. ABD ve İngiltere çatışma bölgelerine diğer ülke askerlerini de çağırırken, Almanya, Fransa gibi bir dizi ülke bu çağrıya kulak asmamayı kararlaştırdılar. Bu konuda sessiz kalan, ya da tavrını açıkça ilan etmeyen tek ülke Türkiye'dir.

Geçen aylarda Genelkurmay Başkanı'nın ağzından, çatışma bölgelerine "tek bir asker göndermeyiz" açıklaması yapan Türkiye'nin şimdi kuma yatması, sanırım bu konudaki kararın ne olduğunu izah etmeye yeter. Esas mesele, Afganistan'ın çatışmalı bölgelerine asker gönderme kararını kamuoyuna açıklayacak bir "saf"ın bulunabilmesi. Eh, onu da zamanla bulurlar. Saf mı yok! Zaten daha şimdiden İlder Türkmen gibi NATO tedarikatından geçme diplomatlar "NATO'nun işlevlerinde ve misyonlarında başarısızlığa uğramasından AB üyesi de olmaması nedeniyle, en fazla zararı Türkiye görür. NATO'nun zayıflamaması için, örneğin Afganistan'da bazı zor kararlardan kaçınılmamalıdır." laflarıyla köşeli yazılar kaleme almaya başladılar.

Türkiye'yi operasyonel bir karşı-devrim üssü haline getiren üçüncü adım, NATO'nun Kafkasya'yı koruma alanı ilan etme kararıdır. Gürcistan'ın ABD uşağı başkanı Saakaşvili'nin sınır tanımayan kışkırtıcı tavrı, NATO'nun bu kararı çok ciddi ve tehlikeli bir savaş hazırlığı haline getiriyor.

2004 İstanbul zirvesi sırasında, Rusya dışişleri bakanı Lavrov, "Rusya sınırlarındaki ülkelere NATO birlikleri yığılıyor. Bunun sebebi ne?" diye sormuştu öfkeyle. İki yıl sonra, söz konusu ülkelerden Letonya'da bir NATO zirvesi toplandı. Rusya'ya yapılan taciz bununla kalmadı; Rusya'nın sınırındaki bir kentte, Gürcistan'ı himayelerine aldıklarını ilan etmekten çekinmediler. Ne var ki, Rusya, iki yıl öncesinden daha rahat. İki yıl önce, Gürcistan ve Ukrayna darbeleriyle sarsılmıştı. Şimdi, zirvenin yapıldığı günlerde, NATO'ya nanik yaparcasına, Ukrayna parlamentosundan bir karar çıkmasını sağladılar: NATO yanlısı iki bakan, Ukrayna hükümetinden düşürülüyordu. Gürcistan ise, Osetya ve Abhazya'nın ayrılık kararlarıyla sarsılıyordu. Yani NATO, iki yıl önce iç gelişmelere müdahale ederek Rusya'nın komşularını ondan uzaklaştırabiliyordu. Ama artık bu ülkelerdeki iç gelişmeler NATO aleyhindedir ve bu durumda NATO'nun "askeri koz"u öne sürmekten başka bir çaresi kalmadı. Riga zirvesi bu askeri kozu masaya koyarak, tüm bölgeyi bir ateş çemberine sokmuş bulunuyor.

Gerçi NATO, ilan edilene gerçeğe dönüştürmek konusunda, 1999 yılındaki kadar rahat değildir. O yıl Yugoslavya'yı vahşice bombalayıp istediği sonuca ulaşmıştı. Bu iştah açıcı örnek, Irak ve Afganistan'da tersine döndü ve emperyalistler NATO'nun bir yenilgiyi kaldıramayacak olduğunu itiraf eder noktaya geldiler. Bu durumda, Gürcistan gibi ülkeleri koruma altına alma kararlarını ne derece yaşama geçirecekleri şüpheli. Ama şüphe götürmeyen bir durum varsa o da, NATO'nun dahil olacağı her savaşta Türkiye'nin cephe yolunu gönüllüce tutma isteğidir. Çünkü artık bunu "Büyük devlet" olmanın gereği sayıyorlar. Lübnan'da bulunan askeri birlik, yakında Afganistan'dan gelecek olan cenaze alayları şimdiden radar ekranında görünen Gürcistan ve henüz ekranda görünmeyen yaklaşmalar yüz yılının sürprizleri; yani şu an dünyanın en kızgın kazanlarının ateşlendiği bu yerlerdeki Türkiye'nin varlığı, 3. Dünya Savaşı'nın batağında hızla ilerlediğinin kanıtını oluşturuyor.

Zaten Soros ne demişti: "En iyi ihraç ürünüünüz, ordunuzdur." □

19 Aralık Katliamı'nın üzerinden 6 yıl geçti. Ne yaşayanların, ne izleyenlerin, ne de sonradan duyanların, hiçbirinin unutamadığı bu katliam, bu yıl dönümünde de çeşitli eylemlerle anıldı.

24 Aralık Pazar günü, Gazi Mahallesi'nde Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nin organizasyonunu üstlendiği ve 19 Aralık Zindan katliamını anlatan "Zindan Türkü Söylüyor" adı altında bir etkinlik düzenlendi.

Etkinliğin yapıldığı Cem Düğün Salonu, 19 Aralık 2000'de ölümsüzleşen devrim savaşçılarının resimleri ve "Ölüm Orucu Sürüyor" pankartlarıyla süslenmişti.

Etkinlik akşam saat 18.30'da, Sibel Sürücü, Aysun Bozdoğan, Murat Ördekçi şahsında 19 Aralık zindan savaşlarında ve Ölüm Orucu Eyleminde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun hemen ardından Ölüm Orucu Eylemi'nde hafızasını kaybeden Ergül Çiçekler'in yazdığı "Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece 19 Aralık Destanı" şiiriyle birlikte 19 Aralık katliamı ile ilgili olarak hazırlanan slayt gösterimi yapıldı. Daha sonra 19 Aralık katliamının tanıklarından olan ve katliam sırasında Çanakkale zindanında bedenini kurşunlara barikat eden ve sağ kolunu kaybeden Vefa Serdar bir konuşma yaptı. Serdar, "(...)Bizleri Kızıldere'de katletmeler de, bizleri Denizler gibi dar ağaçlarına çekmeler de, bizleri 19 Aralıkta katledip bir çoğumuzu sakat bıraksalar da devrim davası asla ve asla yenilmez. Ve bir devrim ancak uğruna bedeller ödenerek zafere ulaştırılabilir. 19 Aralık öncesi Ankara Merkez Kapalı'da bir katliam yaptılar. Arkadaşlarımızı katlettiler. Fotoğraflar basına yansıdı. Hepimiz gözlerimiz dolu dolu, kısa bir süre öncesine kadar yaşayan, gülen, ağlayan arkadaşlarımızın parçalanmış cesetlerini gördük. Vücutları parça parça edilmişti. Ve biz o resimlere baktığımız zaman korkmadık, dedik ki bu vahşet karşısında ancak devrime inanan, insanları seven Denizlerin Mahirlerin yoldaşları durabilir bu vahşet karşısında. Biz eğer direnirsek ve savaşsaksak dışarda halklarımız bunun hesabını soracaklar. Ve bir gün mutlaka iktidarı aldıkları zaman tarihin defterlerini açacaklar ve bu kanlı katliamın arkasında kimler varsa onları tek tek halkın huzuruna çıkaracaklar ve bu katliamın hesabını soracaklar.

GAZİ'DE 19 ARALIK ETKİNLİĞİ COŞKULU GEÇTİ

zamanı geldi. Bu ancak sizin bizim sesimize ses katmanızla olabilir" dedi.

Hemen ardından Tuncay Çakan sahne aldı. Çakan, söylediği devrim şarkılarıyla kitleyi coştururken, şarkılar arasında kısa konuşmalar yaptı. Çakan, "Hepimizin eğer uğruna haklı bir sınıf savaşı yoksa dünyadaki bütün savaşlara cinayet dememiz gerekir. Bu yüzden devrimciler cinayet işlemez. Bu yüzden devrimciler kazanır."

Daha sonra Nurettin Güleç sahne aldı. Güleç söylediği Kürtçe-Türkçe şarkılarıyla oldukça güzel anlar yaşattırken, seslendirdiği halay parçalarıyla herkesi coşturdu ve sahne bir anda halay çeken gençlerle doldu.

Güleç'in ardından, gecenin düzenleyicileri arasında olan Mücadele Birliği Dergisi adına Gülnaz Yıldırım bir konuşma yaptı. Yıldırım; "Gün faşizmin dar ağaçlarında idam edilen Deniz olma, Yusuf olma, Hüseyin olma günüdür. Gün ilk idam edilen komünist işçiler İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk olma günüdür. Gün Diyarbakır zindanında bedenini ateşe veren Dörtler olma günüdür. Gün 19 Aralık'tan bugüne ölümsüzleşen 122 devrim savaşçısı olma günüdür. Gün Murat olma günüdür. Gün Aysun olma günüdür, Sibel olma günüdür, Gülsüman olma, Nergiz olma, Lale olma, Hatice olma günüdür. Gün enternasyonalist dayanışmayı büyütmeye günüdür. Gün yiğit Kürt halkının özgürlük mücadelesini sahiplenme günüdür. Gün yeni Kübalar yaratma günüdür. Yaşadığımız günler devrim günleridir. Ya-

Bir gece vakti geldiler. Binalarımızın üstlerini yıkarak, içerlere sayısız gaz bombaları atarak, içerde kurşun yağdırarak, arkadaşlarımızı katlederek bir gece vakti geldiler. Ama şunu biliyorduk ölsek de bu dava zafere ulaşacak. Arkadaşlarımız kendilerini yaktılar operasyonu durdurmak için ama alçaklar sürüsü dediler ki, kendi arkadaşlarımızı yaktılar dediler. Hayır arkadaşlarımızı sadece kendilerini yaktılar operasyon dursun diye. Biz yanık et kokusu duyduk ilk defa. Hayatımızda ilk defa bir insanın bedeninden çıkan yanık et kokusunu duyduk. Ve birçok arkadaşımız gözümüzün önünde gaz bombalarıyla, tüfek mermileriyle öldürüldüler.

Ve ölüm orucu bugün halen sürüyor. 19 Aralıktan bugüne 122 tane can ölümsüzleşti. Ama artık buna dur demenin

şasının Devrim Yaşasın Sosyalizm” dedi.

Gülnaz Yıldırım’ın konuşmasının ardından, 19 Aralık katliamından sonra Ölüm Orucu Eylemi’nde ölümsüzleşen Sibel Sürücü’nün annesi Sakine Sürücü’de bir konuşma yaptı. Sakine Sürücü 19 Aralık katliamı sırası ve sonrasında neler yaşadıklarını anlatarak, bugün her zamankinden daha çok birlik olmak gerektiğini söyledi. Ve hemen sonra İstanbul Devrimci İşçi Komiteleri

(DİK)’nin gönderdiği mesaj okundu. Ardından da Grup Emeğe Ezgi sahne aldı. Şarkılarını zindan savaşçıları için seslendiren Emeğe Ezgi, seslendirdiği parçalarla duygulu anlar yaşattı. Grup Emeğe Ezgi’den sonra, şair Ruhan Mavruk da bir konuşma yaparak, “Yaşasın Umut, Yaşasın Gelecek” dedi. Konuşmaların ardından Ferhat Tunç sahne aldı. Ferhat Tunç’un sahne almasının ardından etkinlik sona erdi. □

Kapitalist sistemin emekçi kitleler üzerinde baskı kurmak, iktidarını pekiştirmek için uyguladığı katliamlardan biri de 19 Aralık 2000’de

emekçilerin önderleri, temsilcileri olan devrimci tutsaklara karşı 20 ayrı cezaevinde aynı anda yapılan operasyondur.

28 tutsağın yaşamını yitirdiği, yüzlencesinin yaralandığı, bir çoğunun da sakat kaldığı katliamın üzerinden 6 yılın geçmesi dolayısıyla Antep Genç Emekçiler Birliği bir etkinlik düzenledi. 24 Aralık Pazar günü yapılan etkinlik, katliamda ölümsüzleşen 28 devrimci tutsak nezdinde tüm devrim savaşçıları anısına saygı duruşu ile başladı. Ardından 19 Aralık katliamının ve sonrasında yaşanan ölüm oruçları sürecinin anlatıldığı bir slayt gösterisi ve Alman Kızılordu Fraksiyonu (RAF) militanı gazeteci Ulrike Meino’ın F tipi hücresinde katledilişini anlatan, İzmir Ayışığı tiyatro grubunun sahnelediği bir tiyatro oyununun video kaydından oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Etkinliğin söyleşi bölümünde kapitalist sistemin iktidarını muhafaza edebilmek için kullandığı belli başlı yöntemlerden olan katliamların tarih boyunca tekrarlandığı, 19 Aralık katliamının ise bu vahşi saldırılardan sadece bir tanesi olduğu anlatılarak operasyon sırasında kimyasal silahlar ve lav silahları dahil birçok vahşet yönteminin uygulandığı belirtildi. Konuşmalarda, “uluslararası

Antep Genç Emekçiler Birliği’nde 19 Aralık Etkinliği

anlaşmalarla yasaklanmış olan bu silahların tutsaklara karşı kullanılmış olması da gösteriyor ki, sermaye sınıfının hukuk anlayışı kendi çıkarları söz konusu olduğunda biter” denildi. Bunların yanı sıra etkinliğin yapıldığı 24 Aralık tarihinin sermaye sınıfının organize ettiği bir başka oyun olan Maraş katliamının yıldönümü olduğuna değinilerek bu olayların da burjuvazinin iktidarını korumaya yolundaki insanlık dışı yöntemlerden bi-

ri olduğu anlatıldı.

Konuşmaların ardından işçi şair Kazım Demir önce, yine emekçi bir sanatçı olan Ahmed Arif’in bir şiirini, daha sonra da

kendisine ait olan ve ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşen 122. can olan Fatma Koyupınar’ın ardından yazmış olduğu “Kınalı Elin Kızılyıldız” şiirini seslendirdi.

Şiirlerden sonra Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) adına yapılan konuşmada 19 Aralık katliamının nasıl gerçekleştiği, o gün neler yaşandığı DÖB’lü bir öğrenci tarafından anlatıldı.

Son olarak sahneyi Ayışığı Sanat Merkezi şiir grubu aldı. 19 Aralık katliamından sonra girdiği ölüm orucu eylemi sonrası hafızasını yitiren Ergül Çiçekler’in Katliam günü yaşananları anlattığı “4 Ateşten Gün, 4 Ölümünden Gece” şiirinin okunmasının ardından etkinlik sona erdi. Kitabı yeni çıkmış olan Ergül Çiçekler’in şiiri, katliam gününü o kadar net ifade ediyordu ki katilimciler tarafından en ufak bir ses çıkarılmaksızın, dikkatle izlendi. Program boyunca sinevizyon perdesinde bulunan 19 Aralık’taki saldırıda ve sonrasındaki Ölüm Orucu eylemlerinde ölümsüzleşmiş olan Murat Ördemci, Aysun Bozdoğan ve Sibel Sürücü’nün resimleri arkasında dalgalanan kıvılcık bayrak ise etkinliğe ayrı bir görsel güzellik kattı.

Antep GEB

Antep Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği Derneği'nde Polis Terörü

29 Aralık Cuma günü öğle saatlerinde Antep Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği Derneği (GEB-DER) terörle mücadele şubesi polisleri tarafından basılmış Ferhat ERKABALCI baskın sırasında bulunduğu GEB-DER'den gözetim altına alınmıştır.

Polisler baskın sırasında Ferhat ERKABALCI'ya arama izni göstermişlerdir. GEB-DER'de yapılan baskın sırasında el konulan fotoğraflar el konulmuştur. Bazı kitaplar telefon defteri ve keşif bir şekilde eşyalar dağıtılmıştır. Bazı eşyalar içeri girilmiştir. Kapatılmıştır. Ayışığı Sanat Merkezi'nde bulunan eşyaların çoğu çalınmıştır. Ayışığı Sanat Merkezi'nde bulunan eşyaların çoğu çalınmıştır. Ayışığı Sanat Merkezi'nde bulunan eşyaların çoğu çalınmıştır.

Bu tür saldırılar ne iktidar ne de son olacaktır. Krizi her geçen gün daha da derinleşen sermaye ve emekçiler üzerindeki baskıların artmasıyla devam edecektir. Bu onlar için yaşamsal önem taşımaktadır. Emekçi sınıfların temsilcileri olan devrimci komünistler yönelik bu saldırılar bizleri yolumuzdan alıkoymazdır.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Antep Mücadele Birliği Platformu

BASINA VE KAMUOYUNA

29 Aralık Cuma günü öğle saatlerinde Antep Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği Derneği (GEB-DER) terörle mücadele şubesi polisleri tarafından basılmış Ferhat ERKABALCI baskın sırasında bulunduğu GEB-DER'den gözetim altına alınmıştır.

Polis hiç bir gerekçe göstermeden arama bahanesiyle sanat merkezinin ve derneğin içini dağıtmış, bazı eşyalara el koymuştur.

Tekelci sermaye sınıfı ve onun devleti içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin etkisiyle daha çok saldırganlaşıyor, işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt halkına karşı açtığı "topyekün savaşı" her yere yayıyor.

Bu saldırıları bugüne kadar devrimin gelişimini engelleyememiştir. Bundan sonrada engellemeyecektir. Devletin her saldırısı devrimi daha da güçlendirecek ve tarih kaçınılmaz hükmünü hayata geçirecektir.

Devrim karşısında burjuvazi aciz ve çaresizdir. Sona gelen bir sistemi kurtarmaya hiç bir karşı-devrimci saldırının gücü yetmeyecektir.

**FERHAT ERKABALCI SERBEST BIRAKILSIN!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

CUNTACILAR CENNETE GİDER Mİ

Soylarının tükenmesi hızla beklenen ama bir türlü tükenmeyen yabancı bir türün adı sık duyulan bir temsilcisi nihayet öldü. Onlara cuntacı diyorlar. Dünyanın hemen her tarafında cuntacılar öldüğünde, cenazede hep aynı manzara ortaya çıkıyor. Kırıksık gerdanlarında sıra sıra inciler taşıyan, yağlı tombul vücutlarını limuzin koltuklarına gömen ve alkışlamalarına elmas taşılı yüzüklerin çınlamaları eşlik eden bir grup, dünyanın en nefret edilesi varlıklarının ölmüş bedenlerine ağıt yakmak için cenazede hazır bulunuyorlar. Pırlantalı, incili, elmaslı tosuncuklar, bu muhteremleri sağlıklarında pek alkışlamış, pek sırt sıvazlamışlardı; muhteremler de karşılığında, zengin tosuncukları “komünizm” hayaletinden kurtarırlardı. O yüzden, ölen cuntacıların ardından dökülen gözyaşları, ölüye duyulan sevgiden mi, yoksa “hayalet”in geri dönüşünün yarattığı endişeden mi, belli olmaz.

Pinochet, 11 Eylül 1973’de askeri faşist darbeyle ele geçirdiği iktidarı, 1990 yılına dek korudu. Onunla aynı dönem, emperyalist-kapitalist sistemin şiddetli bir karşı-devrim dalgasıyla işbaşına getirdiği onlarca cuntacı arasında, adı en çok duyulan, üzerinde en çok tartışılan Pinochet oldu. Ne Pakistanlı Ziya ÜI Hak, ne Kenan Evren, ne Arjantinli Videla, kan dökmekte kendisini pekala geçebildikleri halde, Pinochet’in ününe mazhar olamadılar. Bu müstesna ilgi, ne hiçbir rengi yansıtma becerisi gösteremeyen ölü yüzüne hürmettendi, ne de aynı derecede renksiz kişiliğinden Pinochet’yi ünlü yapan, halefiydi. Yani, faşist bir darbeyle iktidardan uzaklaştırmakla yetinmeyip, ağır bombardıman sonucu Başkanlık Sarayını onun için muhteşem bir anıt mezara çevirdiği Allende’ye borçluuydu ününü. Allende, günah ve sevaplarıyla anıldığı dünyanın her köşesine, yanında Pinochet’in ölü rengi yüzünü de taşıdı.

Allende, sadece Şili’nin değil, aynı zamanda dünyanın seçimle işbaşına gelen, bir sosyalist inşa programına sahip olan ilk marksist devlet başkanıydı. İşte bu “ilk”lerin başkanı, Pinochet’yi Genelkurmay’ın başına bizzat kendisi atamıştı. Ve Pinochet, oturduğu koltukta daha henüz 17. günündeyken, CIA’nın planladığı, başta ITT olmak üzere uluslararası ve Şili tekelci sermayenin maddi desteğiyle, askeri faşist darbenin düğmesine bastı. Tarihler 11 Eylül 1973’ü gösteriyordu ve o tarihi anı ölümsüzleştiren asıl görüntü, Allende’nin seçimle işbaşına gelmiş marksist bir devlet başkanı olarak, Başkanlık Sarayı merdivenlerinde otomatik silahla görünmesiydi. Oradan Şili halkına şöyle sesleniyordu. “Ölümüm bir ders olacak”. Politik yaşamı boyunca her fırsatta nefret ettiği söylediği silahı, o an kucağında olan silah, Fidel Castro’nun hedi-

yesiydi. O silahı ilk ve son kez Başkanlık Sarayına uzun çatışmalar sonucu giren faşist cunta subaylarına karşı kullandı. Öldüğünde, başında bir madenci bareti vardı. Ve onu öldürenler eski bir İspanyol sömürge geleneğine uyarak, ölünün yüzünü tanınmaz hale getirdiler.

Görmek İstemeyenden Daha Kör

Latinlerin muhteşem yazarı Gabriel García Márquez, “bir cesur aslan” diyordu Allende için. Nasıl olmuştu da bu “cesur aslan”, kendi elleriyle atadığı generalin faşist darbesini görememiş, engelleyememişti? Öncesi ve sonrasıyla uzun yıllara yayılan bu soru etrafında düğümlenen tartışma, Allende’yi marksizm terazisine, Pinochet’yi de kötü ünlüler locasına taşıdı.

Gerçek şu ki Allende, tıpkı ona başkanlık yolunda destek veren Şili Komünist Partisi gibi, akıl almaz bir körlüğün kurbanıydı. Kuşkusuz, sosyalizmin Şili için tek gelecek olduğuna canı gönülden inanıyordu. Hatta başkanlık yaptığı üç yıl boyunca, Şili ekonomisinin can damarı olan bakır madenlerini kamulaştırmış, 150’den fazla sanayi işletmesine el koymuştu. Ama onu ve onun gibi düşünenleri kör eden, bütün bu toplumsal önlemlerin patırtısız-gürültüsüz, hatta burjuvaziyle uzlaşarak ve tamamen yasal yollardan alınabileceği ve “sosyalizme barışçıl geçişin”in Şili’de mümkün olduğu inancı idi. MIR gibi devrimci örgütlerin Allende ve politikasına karşı uyarıları hemen hiç dikkate alınmadı. Üst üste iki seçimden zafarla çıkan Allende, bu uyarıları dinleyecek durumda değildi. Çünkü Şili, kendi sınırlarını da aşan, dünya komünist hareketini ikiye bölen bir tartışmaya son noktayı koyacaktı. Sosyalizme barışçıl geçişin mümkün olduğunu tüm dünyaya kanıtlayacak heyecanı içindeki Allende, MIR’in ve devrimcilerin eleştirilerine bağnazca kulak tıkamaya devam etti.

“Sosyalizme barışçıl geçiş”, 1950’li yıllarda SBKP’nin bir teknik olasılık olarak ortaya attığı, fakat zamanla bir teorik olasılık olmaktan çıkarak, bu barışçıl geçişi tehdit ettiğine inanılan bütün devrimci-silahlı örgütlerin tecrit edildiği bir “kardeş komünist partileri” lobisinin alamet-i farikası halini aldı. Bu lobinin güçlü ve etkin partilerden Şili Komünist Partisi, kurulduğu günden bu yana geçen 150 yılda kesintisiz parlamenter işleyişini bozmamış Şili’de, komünist dünyaya bu tezin doğruluğunu kanıtlayacaktı.

Allende ve onun baş destekçisi KP, bu barışçıl geçişe öylesine iman etmişlerdi ki, 1971’de ülkenin her tarafında esen güçlü devrimci rüzgarların etkisiyle bizzat sanayi işçileri tarafından kurulan komitelerin zorla el koyduğu fabrikalar, şiddetli körükleyeceği endişesiyle, tek tek sahiplerine iade edildi. El koydukları sanayi tesislerini yeniden sermaye sahiplerine teslim etmek zorunda bırakılan sanayi işçileri, “Umudumuzu kaybediyoruz!” diye seslendiklerinde, yine duyan olmadı. 1972’de karşı saldırıya geçen burjuva sınıf, ticari yaşamı felç eden kamyoncular grevini örgütlediğinde, sanayi işçilerinin üzerine gönderilen ordu, bu kez kışlalardan çıkmadı. Ve nihayet bu karşı-devrimci eylem sona erdiğinde Allende’nin sözleri

aynen şöyleydi: “Büyük bir çoğunluk, kışkırtıcı bir azınlığın eyleminin şiddetsiz bitirilebileceğini anladı. İsteseydik 150 bin işçiyi sokağa indirebilirdik. Ama, hayır dedik. Hükümet gücünün kaynağını anayasa ve yasaya saygıdan almaktadır.”

Bu söylev, öylesine tipiktir ki, “barışçıl geçiş” tezlerinin karakteristik tüm özelliklerini barındırmaktadır. Nedir bunlar?

1) Kapitalist ülkelerde işçi ve emekçiler nüfusun ezici bir çoğunluğunu oluşturuyorlar.

2) Burjuvazi oldukça azınlık bir nüfusa sahiptir ve işçi-emekçiler arasında kendisine hizmet edecek kesimler bulması imkansızdır.

3) Dolayısıyla bu ülkelerde komünist ve işçi partileri parlamentaryer yollardan iktidara gelebilir, sosyalizme doğru barışçıl ve yasal yollardan geçişi garantiye alabilir.

Bu bakış açısı, inanılmaz bir körlüğü barındırıyordu: Devlet, bütün sınıflı toplumlarda, azınlığın egemenliğini ezici çoğunluğa karşı koruyan özel silahlı adamlar topluluğuydu ve burjuvazi hiçbir dönem kendi egemenliğini azınlık-çoğunluk terazisinde tartılabilecek maddeden üretmemiştir. Onun iktidarı, hiçbir zaman parlamentoya dayanmamış, özel silahlı adamlar topluluğu olan militarizme ve bürokrasiye dayanmıştı. Barışçıl geçişe inananlar için militarizm ve bürokrasi tamamen görüş alanı dışında kalıyordu. Şili KP yöneticisi Corudan, CIA eliyle adım adım faşist darbe planı işleten orduyu, meclis kürsüsünden “yurtseverliğin yuvası” ilan etmekten çekinmiyordu ve asıl tehdidin “aşırı-sol”dan geldiğini dile getiriyordu. Demek ki dünyanın bütün reformistleri aynıdır. Hepsisi de, kalın bir “yurtseverlik” battaniyesi altına, ordunun burjuva karakterini gizleyebileceklerini düşünürler. Corudan, yıllar ötesinden, günümüzün fason TKP’sinin düşüncelerine tercüman olabiliyor.

Pinochet Öldüğünde Latinler

Şili’de Allende trajedisi, sosyalizme barışçıl geçiş tezlerinin tabutuna son çiviyi çakmıştı. Çaktı ya, oradan geçen 33 yıl sonunda, acaba bugün Latin Amerika ülkelerinde tanık olduklarımız, bu tezi doğruluyor olabilir mi? Kim bilir belki de Pinochet’yi öldüren de bir kalp krizi değil, 33 yıl önce Başkanlık Sarayına gömdüğünü sandığı hayaletin çevresini sardığını görmesidir.

Venezuela’da Chavez, Bolivya’da Morales; onları izleyen Uruguay, El Salvador ve en son Ekvador; Allende’nin 33 yıl önce gördüğü hayali gerçekleştiriyor olabilirler mi? Hayır. Öncelikle, Uruguay ve El Salvador, şimdilik sadece bir seçim başarısıdır. Sosyalizme geçişin buralarda tek bir adımı bile atılmış değil. Bu konuda en iddialı iki ülke, şimdilik Chavez’in Venezuelası ve Morales’in Bolivyası. Fakat bu iki ülkeyi yönetenleri iddialı hale getiren, uzun yıllara yayılan ve ancak “bir dizi devrim” kavramıyla açıklanabilecek denli şiddetli, hükümetler deviren bir kitlesel devrimci eylemlerden geçerek, seçim barajlarına ulaşmalarıdır. Özellikle Morales, örgütlü disiplin ve atılım eksikliğinden dolayı iktidarı elden kaçıran Bolivya proletaryasının hediyesi bir koltukta oturuyor. Bu ülkelerde ardi ardına patlak veren devrim ve karşı-devrim ordusu ikiye bölündü, burjuva cepheyi parçalayıp güçten düşürdü ve en önemlisi, geniş halk yığınlarını örgütleyip silahlandırdı. Günümüz

müz Latin ülkeleri halk iktidarlarının Allende Şili’sinden esas farklı yönü budur ve bu özgünlüğün yarattığı muazzam devrimci basınç, Chavez’in bizzat arkasına aldığı, Morales’in de burjuvaziyle uzlaşmak için kullandığı bir fırtınadır. Bu iki ülke, değil sosyalist inşa, yoksulları rahatlatacak en küçük adım için dahi, burjuvaziyle kıran kırana bir mücadele verme zorunluluğunu kanıtıyor. Burjuvaziyle kol kola “uzlaşma içinde ilerleme”, Allende döneminde de olanaklı değildi, bugün de değil.

Cuntacılar Cuntayı Nasıl Yargılasın

Pinochet, darbenin alabildiğine sert olmasına çalıştı. 11 Eylül 1973’ten sadece dört ay sonra bile, bilanço korkunçtu. 20 bin ölü, 30 bin tutsak ve binlerce kayıp. Bizzat devlet başkanlığında kaldığı 17 yıl boyunca, bu vahşet hızını yitirmedi. Ve, bizzat o dönemde işkence gören bir askerin kızı olan Bachelet’in devlet başkanı seçilmesine rağmen, Pinochet bir kez olsun Şili’de mahkeme karşısına çıkmadı. Yalnızca bir kere o da darbe sırasında İspanyol ve İngiliz pasaportu taşıyan yabancıların ölümüne neden olmaktan dolayı, İngiltere’de ev hapsine alındığında, hala üzerinde taşıdığı dokunulmazlık zırhında bir gedik açıldı.

İyi ama, çoğu o dönem işkence görenlerin ve onların çocuklarının oluşturduğu bir parlamentonun varlığına rağmen, Pinochet nasıl bu denli dokunulmaz olabiliyordu? cevabı basit. Pinochet, Şili’nin tekeli sermayesinin egemenliğini sağlamıştı ve bu amaçla faşizmin devlet içinde kurumsallaşması için çalışmıştı. Bu konuda ne denli başarılı olduğu, dokunulmazlığından anlaşılıyor. Evet, Pinochet öldü ancak geride, onun cuntası aracılığıyla tüm devlet bürokrasisi ve militarist aygıtlar arasında kurumsallaşmış bir “cuntacı” zihniyet, bir faşist mekanizma bıraktı. Bizzat kendisi cuntacı olan bir devlet mekanizması, Pinochet şahsında kendi kendisini yargılayabilecek miydi? Bu kanserojen soru, üzerinde yaşadığımız topraklar için de geçerli değil miydi?

78’liler derneğinin başını çektiği ve hemen tüm reformist çevreleri de kapsayan bir kampanya ile, Türkiye ve K.Kürdistan’daki 12 Eylül darbecilerinin yargılanması isteniyor. Kuşkusuz, bütün cuntacılar yargılanmayı ve cezalandırılmayı hak ediyor. evet ama, bu kampanya sahipleri “paşa paşa” yargılamayı düşündükleri cuntacıları, devletin hangi yürütme gücüne teslim edecekler? Reformistlerin bu konuya dair ne bir soru ne de bir cevabı var. Onlar, her zaman yaptıkları gibi, oyuncak ayağı şirinliğinde ve alabildiğine ciddiyetten uzak, pembe renkli şeker helvası kıvamında sloganlar üretmeye bayılıyorlar. Cuntacıları yargılamanın, bizzat cuntanın kurumsallaştırdığı bir devlet mekanizmasında mümkün olmadığını, tekeli sermayenin egemenliği yerle bir edilmeden cuntacıların dokunulmazlık zırhlarının delinmeyeceğini reformizme kavratmak, evet imkansız bir iştir.

Şili’de darbe öylesine şiddetliydi ki, komünist partinin pembe hayallerini bile yerle bir etti ve Şili KP, darbeye karşı silahlı direniş saflarına katıldı. Bu toprakların reformistleriyse, yedikleri her darbeden sonra, devrimciyeceklerine, daha da sağa savrulduklar, savrulmaya devam ediyorlar. □

BAĞDAT DÜNYA DEVRİMİ

Bağdat: Tarihin büyük dönüm noktalarının beşiği olma onuruna erişmiş bir kent. Bağdat: Tarihin dönüm noktalarına defalarca tanıklık etmiş bir kent. Bağdat: Tarihin yapıldığı şehir; tarihin şehri. Şimdi bir kez daha tarihin dönüm noktalarından birine tanıklık etmeye hazırlanıyor. Ama bu kez farklı. Bu kez öyle devletlerin yıkılıp devletlerin kurulduğu; imparatorlukların yıkılıp imparatorlukların kurulduğu tarihin dönüm noktalarından söz etmiyoruz. Bu kez insanlık tarihinin bir kırılma, bir dönüm noktasına beşiklik etmeye; tanık olmaya hazırlanıyor. ABD emperyalizminin yeni "Savaş Bakanı" yeni görevine başlarken, daha ayağının tozunu silmeden, Irak'ta bir yenilginin "felaket" anlamına geleceğini açıklıyordu.

ABD emperyalizminin uğrayacağı "felaket", sadece kendisinin değil, bütün bir emperyalist-kapitalist sistemin "felaketi", yani yıkımı anlamına gelecek. Bu gerçeği bütün emperyalistler gayet iyi biliyorlar. Bunun için hepsi, aralarındaki bütün çelişki, rekabet ve çatışmaya rağmen, ABD'nin Irak'ta başarılı olmasını istiyorlar, hepsi onun başarısı için çalışıyorlar. Ve ABD emperyalizmi Irak'ta, Irak'ın kalbi Bağdat'ta "felakete" yavaş yavaş değil, koşar adım gidiyor. ABD emperyalizmi, çöküşünü önlemek için bütün umutlarını Irak'ta kazanacağı bir zafere bağlamış. Bütün emperyalistler, kaderlerini ABD'nin başarısına bağlamış. Bağdat ise onlara zaferin değil, hezimetin sinyallerini veriyor. Bu sinyaller, Bağdat haberleri hepsinin sınırlarını bozmuş olmalı ki, Saddam'ın idamını, yüzlerindeki "insan hakları-demokrasi" maskesine aldırmandan, sevinç naralarıyla karşıladılar. Bu "medeni" emperyalistlerin, işbirlikçi burjuvaların bir ölünün etrafındaki ilk dansları değildi. Daha önce de "düşman" bildikleri lider ya da devlet başkanlarının idamı ya da ölümü karşısında kadeh kaldırmaktan geri durmamışlardı.

Elbette, emperyalistlerin, burjuvaların bu davranışlarının sadece sembolik, sadece moral değeri vardır. Ama çoğu kez düşmanın sembolik bir davranışı onun i-

çinde bulunduğu bütün bir ruh halini, bütün bir durumunu anlamamıza yardımcı olur. Devrimci proletarya, sınıf düşmanını bu duruma getiren gerçek maddi nedenleri, gerçek tarihi süreçleri soğukkanlıca ve bilimsel şekilde inceleyebilmelidir.

Emperyalist-kapitalist sistem, kendisinin sonunu getirecek çöküş sürecine girmiş durumda. Bir tarihsel-toplumsal sistem olarak kapitalizm yaklaşık ikiyüz yıldır; onun en üst aşaması olarak emperyalizm ise yüz yıldır hüküm sürüyor. İnsanlık yüzelli yıldır kapitalizme karşı mücadele ediyor. Kapitalizm, proletaryanın ilk ciddi başkaldırısıyla 19. yüzyılın ortalarında karşılaştı. Bu tarihten itibaren gericileşen, toplumsal gelişmenin önünde ayakbağı konumuna düşen kapitalizm en yüksek aşamaya ulaştığı emperyalist dönemle birlikte, tarihsel olarak çöküş aşamasına girmiş oldu. Büyük Ekim Devrimi, emperyalist-kapitalist sistemde ilk büyük gediği açarak insanlığın daha üst bir üretim biçimine geçişini başlattı. Sonrasında bütün bir 20. yüzyıl, proletarya önderliğindeki insanlığın proleter devrimler yoluyla kapitalizmi yıkıp sosyalizme geçme mücadelesine tanık oldu. Bu yüzyıl, sosyalizm ile kapitalizm; proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşlarla geçti. Toplumsal bir sistem olarak kapitalizm tarihsel olarak varlık nedenlerini yitirmişti ama bu, onun tarih sahnesinden kolayca ve kendiliğinden çekilip gideceği anlamına gelmiyordu. Nasıl ki, feodalizmin tarih sahnesinden tamamen çekilmesi için burjuvazi büyük ve kanlı savaşlar vermek zorunda kaldıysa kapitalizmin tarih sahnesinden tamamen çekilmesi için de proletarya önderliğindeki insanlığın çok daha büyük ve kanlı savaşlara; büyük devrimlere başvurması gerekiyordu.

20.yüzyılın sonu ile 21. yüzyılın başı emperyalist-kapitalist sistemin artık her bakımdan çöküş içine girdiği; insanlığın sosyalizm yoluyla komünizme ve sınıfsız topluma geçmek için ayaklanmalara başvurduğu bir sürecin başladığını müjdeledi. Bu, insanlık tarihinde bir "yeni evre" idi. Emperyalistler bunun "ayaklanmalar yüzüylü" olacağını zamanında gördüler ve adı-

nı da öyle koydular. "Ayaklanmalar Yüzyılı"nda emperyalist-kapitalist sistemin tarih sahnesinden silinmesini önlemenin yolu olarak "küresel iç savaş"ı başlattılar. 2001 11 Eylül'ünde ABD emperyalizminin "İkiz Kuleler"i vurarak yaptığı provokasyon dünya proletaryası ve emekçi halklarına karşı başlatılan "küresel iç savaş"ın ilanı oldu. Emperyalist efendilerin ifadesiyle "yüz yıl sürecek bir savaş"tı bu. Ya bu savaştan zaferle çıkarak çöküşü bir süre daha geciktireceklerdi ya da yenilecek ve böylece kaçınılmaz çöküş hızlanarak gerçekleşecekti.

ABD öncülüğündeki emperyalistlerin ilk hedefi Afganistan oldu. Afganistan, kolay ve hemen işgal edilebilecek; Ortaasya halklarına karşı emperyalistlerin askeri üssüne çevrilebilecek bir durumdaydı. ABD, kendi beslemesi olan Taliban tosun-cuklarını iktidardan uzaklaştırarak tam bir uşak olan Karzai'yi Afganistan'ın başına getirdi. Arkasından sıra, stratejik bakımdan çok daha önemli olan Irak'a geldi. Irak işgal edilecek ve Ortadoğu halklarına karşı, Ortadoğu Devrimine karşı gericiliğin, karşı devrimin askeri-siyasi bir üssü haline getirilecekti. Irak, petrol gibi zenginlik kaynaklarından çok, Ortadoğu halklarına karşı bir askeri üs haline getirilmeye uygun konumundan dolayı önemliydi. Filistin devriminin yenilmesi ve İsrail'in güvenliği için işgal edilmesi gereken bir ülkedydi. ABD, kendisine koşulsuz boyun eğmeyenlerin akıbetinin nasıl olacağını göstermek için; yani gözdağı ve korkutmak için Irak'ı işgal etmeliydi. Irak işgal edildi ve Baas iktidarı yıkılarak, yerine işbirlikçi bir iktidar kuruldu.

Yanlış Hesap Ve Bağdat

Afganistan'dan sonra Irak'ın kısa bir süre içinde işgal edilmesi bütün emperyalistlerde bir "zafer" havası yaratmıştı. Büyük direniş bekledikleri Irak ordusu bir kaç gün içinde çözülmüş ve teslim olmuştu. Ama bütün dar görüşlü, pragmatist burjuvaların düşmekten kaçınmadıkları hataya emperyalist efendiler bir kez daha düşmüşlerdi. Askeri teknik ve ekonomik güçlerine güvenen bu darkafahıl ulusal

MINİN YOLUNU AÇIYOR

baskının ulusal direnişe yol açacağını hesaplamamışlardı. Yanlış hesap Bağdat'tan döndü. Toprakları işgal edilen, baskı ve ulusal aşağılanmaya uğrayan Irak halkları, işgalcileri ve işbirlikçilerini hedef alan çok güçlü bir direnişi kısa sürede örgütlemeyi başardılar. Önce Bağdat ve çevresinde küçük çaplı askeri eylemlerle başlayan direniş giderek yayıldı ve tüm Irak'ı içine alacak kadar güçlendi.

Direnin gücü üzerinde çok şey söylemeye gerek yok. Irak halkları tarafından güllerle karşılanacağını sanan ABD, şimdi direniş karşısında kaçacak delik arıyor. ABD emperyalizminin Irak'ta batağa saplandığı konusunda, ABD'nin kendisi dahil, herkes hemfikir. Oysa "yüzyıl sürecek bir savaş"ın bu ilk muharebelerinin kazanılması emperyalistler açısından son derece önemliydi. Çünkü Afganistan ve Irak'ta –ama özellikle de Irak'ta– elde edilecek bir zafer "küresel iç savaş"ın bütün gidişi üzerinde tayin edici olacaktı. Ama olmadı. Dünya proletaryası ve emekçi halklarına karşı başlatılan dünya savaşının daha ilk hamlesinde tökezlediler. Halklar üzerinde estirmeye çalıştıkları yıldırıcı terör havası etkili olmak bir yana ters tepti. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaş her yerde yükseldi ve emperyalistlerin mutlak bir zafere inandıkları iki kritik cephe; Afganistan ve Irak onlar için bataklığa dönüştü.

Nasıl ki, Irak'ta elde edecekleri bir zafer karşı devrimin "küresel iç savaş"ı kazanmasının yolunu açacaksa, oradaki yenilgileri de dünya devriminin yolunu sonuna kadar açacaktır. Irak'ta ABD emperyalizminin bir yenilgisi, sadece ABD'nin yenilgisi olmakla kalmayacak ama bütün emperyalist-kapitalist sistemin yıkılması sürecini hızlandıracaktır. Emperyalistler bu gerçeği görüyorlar ve bu yüzden aralarındaki bütün rekabet ve çelişkilere rağmen karşı devrimin kalesi durumundaki ABD emperyalizminin başarısı için ellerinden geleni yapıyorlar. Çünkü bu, bir ekonomik-toplumsal sistemin, yerini alacak daha üst bir ekonomik-toplumsal sisteme karşı varlık savaşıdır. Aptallığı ve ayyaşlığı dillere düşmüş olan ABD Baş-

kani Bush bu savaşa "çağın mücadelesi" derken aslında bu gerçeği dile getirmiş oluyor. Şimdi Irak ve Irak'ın kalbi Bağdat, dünya devrimi ile karşı devrimin; komünizm ile kapitalizmin tayin edici savaşının cereyan ettiği yerdir. ABD ve ardındakiler, emperyalist-kapitalist sistem adına savaşıyorlarsa Irak direnişi de -bilincinde olsun ya da olmasın fark etmez- dünya devrimi adına; dünya proletaryası ve emekçi halkları adına savaşıyor. Ve zaferin ibresi giderik direniş cephesinden, dünya proletaryası ve emekçi halklarından yana dönüyor. Daha şimdiden Bağdat'ta "Yeşil Bölge" denilen yer dışında işgal güçlerinin, işbirlikçi yönetimin hiç bir etki ve denetimleri kalmamıştır. Direnişin silahlı güçleri her an ve her yerde ortaya çıkıp eylem yapıyor, kontrolü ele geçirebiliyorlar.

Bu savaş, emperyalist-kapitalist sistemin var olma savaşı olduğu için Irak'ta bir yenilgi, sadece ABD emperyalizmi için değil bütün emperyalistler için bir "felaket" anlamına gelecektir. Savaşın bu önemi nedeniyle ABD emperyalizmi Irak'ta kaybetmemek için bütün olanaklarını ve her türlü yöntemi kullanmaya; akla gelebilecek her canice girişim de bulunmaya hazırdır. ABD emperyalizmi Saddam'ı idam ettirerek aslında böyle bir girişimde bulunmuş oldu. O, bu infazı yaptırarak öncelikle direniş güçlerinin moralini bozmaya, arkasından mezhep çatışmalarını öne çıkararak direnişi zayıflatmaya çalıştı. Bunun için Şiiileri öne çıkarmaya; infazı onların yaptığını ısrarla vurgulamaya çalıştı. Ama bir kez daha "yanlış hesap Bağdat'tan döndü." Saddam'ın idam edilmesi direnişi zayıflatmak bir yana daha da güçlendirdi. Halklara gözdağı verme girişimi ters tepti; dünyanın her tarafında emekçi halklar ABD nezdinde emperyalizme ve kapitalizme karşı daha kararlı bir mücadeleye giriştiler.

Irak'ta direniş zafere doğru yürüyor, emperyalizm ve işbirlikçileri geliyorum diyen bozgundan kaçınmanın yollarını arıyorlar. Kendini "Devlet Başkanı" sanan Talabani bile "ben idama karışmadım" diye yemin billah sorumluluktan kurtulmaya çalışıyorsa, idam görüntülerini yayımlayan

hükümet iki gün sonra "bu görüntüleri kim yayınladı" diye soruşturma açıyorsa, ortalıkta Başbakan kılığında dolaşan Maliki "keşke hemen istifa edebilsem" diye tabanları yağlamasının derdine düşmüşse, herkes kendi paçasını kurtarmanın derdine düşmüşse bilmeliyiz ki, karşı devrim cephesinde işler oldukça karışık; moraller dibeye vurmuş durumda. Benzer ruh halindeki Avrupalı emperyalist efendiler Saddam'ın idamıyla, bu infaz işleri lehlerine çevirir umuduyla yüzlerindeki "insan hakları, demokrasisi, medeniyet" vb. vb. maskesine almadan kadeh kaldırdılar. Ama bu sevinçleri oldukça kısa sürdü. Çok değil, iki gün sonra onlar da yanlış bir hesap içinde olduklarını anlayınca, yapılanın ne kadar "barbarca bir gösteri" olduğunu keşfettiler. Fakat emekçi halklar böyle basit manevralarla aldatılmayacak kadar devrimci uyanıklığa sahipler. Avrupalı emperyalist efendilerin gerçek yüzlerini artık hiçbir maske örtemez.

İşbirlikçi-kukla hükümetin Irak halkları üzerinde ne bir etkisi ne de bir yetkisi var. Cenazenin nerde gömüleceğine dair kararı dahi Bush'un verdiği kendileri açıkladılar. Tikrit'te ve daha pek çok yerde hükümetin koyduğu sokağa çıkma yasağına direnişçiler kontrol noktalarını ele geçirip yolları açarak yanıt verdiler. Kısacası, karşı devrim cephesi; bu cephenin işbirlikçiler ayağı tamamen darmadağın vaziyette. ABD ise, çıkış yolu bulabilmek için önce "çalışma grubu" oluşturdu, ama bu da işe yaramadı. Sonunda, savaşın yasalarına uygun olarak, işgalci asker sayısını artırma kararına vardı. Şimdi bütün emperyalistlerin tek umudu, mezhep çatışmalarını körükleyerek Irak halklarını birbirlerine kırdırmak. ABD, Saddam'ın idamını Şiiilerin üzerine yıkarak bu tezgahın düğmesine bastı.

Bu oyunu direniş cephesinin de gördüğünden kuşku yok. ABD şimdiden Irak savaşını kaybetmiştir. Bu, basit, sıradan bir yenilgi olmayacak. Aksine, bir tarihsel-toplumsal sistemin çöküş sürecinin kilometre taşı; dönüm noktası olacaktır. Dünya proletaryası ve ezilen halklarının gerçek bayramı artık çok uzak değil. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

"F Tipi Zindanlar Kapatılsın" talebiyle başlayan Ölüm Orucu eylemi sürüyor. 6 yılı aşkın süredir üzerinde yaşadığımız topraklarda tarihin tanık olduğu en büyük çarpışmalardan biri yaşanıyor. Yürekerinin kulakları sağır olmamış hiç bir insanın kayıtsız kalamayacağı bu büyük yürüyüş zafere doğru yol almaya devam ediyor.

Adalet Bakanlığı tarafından tecritin var olduğunun ve tartışılabilir olduğunun kabul edilmesi, tecritin kaldırılması ve somut adım atılması talebiyle Ölüm Orucu Eylemini sürdüren Avukat Behiç Aşçı, 7 Ocak itibarıyla eyleminin 278. gününde. İyice zayıfladığı ve sağlık durumu giderek bozulduğu gözlenen Behiç Aşçı, eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor.

Kaçırıldığı ve zorla tutulduğu hastanede Ölüm Orucu Eylemini büyük bir kararlılıkla sürdüren Sevgi Saymaz 7 Ocak itibarıyla eyleminin 252. gününde.

Adana'daki "Direniş Evi"nde eylemini büyük bir kararlılıkla sürdüren Gülcan Görüroğlu ise 7 Ocak itibarıyla eyleminin 247. gününde.

Ölüm Orucu Eylemi, er yada geç zindanlarda zaferin devrimci tutsaklar tarafından kazanılmasını sağlayacaktır Ölüm Orucu Eylemi bir kez daha gösteriyor ki, bir devrim uğruna can vermeyi göze alanlar oldukça asla yenilmez.

Türkiye ve K. Kürdistan'da devrim artık yenilmez bir güce ulaşmıştır. Ve devrimin zindanları yıkıp tutsaklara özgürleştireceği günler uzak değildir. Tarih, tekelci kapitalist sistemin yıkılışıyla birlikte zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirileceği günlere de tanıklık edecektir.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ

AYDINLARDAN BEHIÇ AŞÇI'YA ZİYARET

6 Ocak Cumartesi günü Av. Behiç Aşçı'yı Ölüm Orucu Eyleminin 277. gününde insan hakları savunucusu Akın Birdal, Av. Kemal Aytaç, Yazar Vedat Türkali, Eşber Yağmurdereli ve Sosyal Demokrasi Vakfı Başkanı Ercan Karakaş, ziyaret edip bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Saat 12.30'da Şişli'deki "Direniş Evi"ne gelen aydınlar burada Av. Behiç Aşçı ile görüştüler, yapılan görüşmede tecride karşı görüşlerini paylaştılar. Görüşmenin ardından yine, "Direniş Evi"nde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İlk olarak konuşan Vedat Türkali, F tipi hapisanelerde yaşananların insanlık dışı bir uygulama olduğunu ve artık Ölüm Oruçlarının insanlık meselesi olduğunu, ölümlerin durması i-

çin Adalet Bakanlığı'nın adım atması gerektiğini ve bu hafta içinde bir sonuç beklemediklerini dile getirdi.

Ardından konuşma yapan Akın Birdal ise Aşçı'nın cezaevlerinin durumunu bir ayna ile tüm topluma gösterdiğini ifade ederek, cezaevlerinin hiç birinin dünya standartlarına uygun olmadığını bir çok kez rapor ettiklerini, geçtiğimiz günlerde Tabipler Birliği'nin de böyle bir rapor hazırladığını belirtti.

Hemen sonra söz alan Ercan Karakaş ise; "Bu ideolojik ve siyasi bir mesele değildir. Artık bir çözüm olmalıdır. Tabipler Odası yerinde inceleme yaptı, bir rapor hazırladı. Adalet Bakanlığı'nın bir şeyler yapmasını bekliyoruz" dedi. Daha sonra aydınlar, bu hafta içinde bir sonuç beklemediklerini yineleyerek, basın açıklamasını sona erdirdiler. □

AYIŞIĞIMIZDA

KÜBA'NIN VE FİDEL'İN DOĞUM GÜNÜ KUTLANDI

Bu Pazar günü başka bir heyecan sarmıştı başı göğe yakın Ayışığıımızı. Bu Pazar Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde Küba Devrimi'nin yıl dönümü ve Comandante Fidel Castro'nun doğum günü kutlanıyordu. Sevinçli bir telaş içindeydi gencecik yüreklerimiz, Küba'yla ve Fidel'le birlikte çarpıyordu. Dünyanın bu yarısından Türkiye ve Kürdistan'dan uzanıp "yalansız hürriyetin eli"ni tutmak için sabırsızlanıyorduk. Önce film gösterimi salonunda Fidel Castro'yu anlatan Comandante filmi izlendi. Daha sonra hep birlikte konuşmaların yapılacağı salona geçildi. Salon özenle hazırlanmış, konuklarını bekliyordu. Ve başlama saati geldiğinde işçiler, emekçiler, öğrenciler, aydın ve yazarlar, şairler salonu doldurdular yüzlerinde tatlı bir tebessümle. İlk göze çarpan üzerinde Fidel'in sözlerinin yazılı olduğu bir pankarttı: "Kaybedersen Yeniden Başlarım" diyordu Fidel; "ama Batista Kaybederse yok olup gidecek" ve Batista bundan tam 48 yıl önce yok olup gitmişti.

Fidel ve Che'nin resimlerinin asılı olduğu sahnenin altında "Çok Yaşa Sen Fidel" yazıyordu. Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi Songül Yücel, sahnenin önüne kurulmuş olan kürsüye geldi ve herkesi devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşuna davet etti.

Saygı duruşundan hemen sonra salonda bulunan en küçük yoldaşımız Alper geldi kürsüye ve Fidel için hazırladıkları kısa mesajı okudu: "iyi ki varsın Fidel, iyi ki doğdun, doğum günün kutlu olsun" dedi. Ondan sonra diğer küçük yoldaşımız İlayda geldi kürsüye ve o da "Seni ve Kübalıları çok seviyorum" dedi. Ve ekledi "Burası orası gibi değil. Orası gibi olması için ne yapmalıyız?"

Daha sonra salonda bulunan yaşça büyüğümüz, dostumuz şair, yazar Dursun Özden geldi

kürsüye ve 1996 yılı 12 Aralık'ta Fidel'le birlikte olduğunu; almış olduğu edebiyat ödülü için Küba'ya gittiğini söyledi. Ödül töreninde yaşanan ve orada bulunan 3 bin kişiyi ağlatan bir anısını anlattı. Fidel'in ödül alan Vietnamlı çocuğu nasıl şefkatle sevdiğini, çocuğun ve Fidel'in bu esnada gözyaşlarını tutamadıklarını dile getirdi. Ve bizlere "insan" Fidel'i anlattı. Onun da bizler gibi bir insan olduğunu, evinde misafir olarak kaldığı 3 gün boyunca onun günlük yaşamına tanık olduğunu, günlük yaşamında sıradan bir Kübalıdan, bir şeker kamışı işçisinden, bir çatıdan çatıya ip gerip çamaşır asan Kübalılardan hiç bir farkının olmadığını özellikle vurguladı. Çok kibar, esprili ve zeki bir insan olduğunu, sizin sorduğunuz soruyu niçin sorduğunuzu, hangi yanıtı almak istediğinizi hemen fark ettiğini belirtti. Fidel'in bu ödül töreninde tam 2,5 saat konuştuğunu ve konuşurken bedeninin her yanıyla hissederek konuştuğunu anlattı. Dursun Özden, onun mazlum halkların kurtuluşu için önderlik eden biri olduğunu, söyledi. Fidel'in konuşurken kendi iç dünyasına aktığını ve o iç dünyasından kendisiyle barışık olduğunu belirtti. Fidel'in adeta bir ışık kaynağı gibi etrafını aydınlattığını, onun Afrika'daki, Ortadoğu'daki ve Asya'daki mücadeleler için bir ışık kaynağı olduğunu söyledi.

Dursun Özden'den sonra Ayışığı Sanat Merkezi şiir grubundan iki arkadaşımız Ergül Çiçekler'in Küba için yazdığı güzel bir şiirden güzel bir şiir dinletisi sundular izleyicilere. Onlara gitarıyla Emeğe Ezgi'nin gitaristi Ali arkadaşımız eşlik etti. Ayışığı Şiir Grubu, Ergül'ün dizeleriyle "sen bir özgürlük pınarsın Küba / insanlığın susuzluğunu gideren" diyordu. "Az kaldı Fidel yoldaş / az kaldı / yakında" diye sesleniyor ve yeni devrimlerin muştusunu veriyorlardı.

Onlardan sonra salonda bulunan arkadaşlarımız kürsüye gelerek Fidel için söylemek istedikleri şeyleri söylediler. Hem duygulu hem

neşeli anlar yaşandı. Genç bir bayan arkadaşımızın Küba için hazırladığı grafik çalışması yoğun alkış aldı. Şair dostumuz Atilla Oğuz, Küba için yazdığı bir şiirini okudu.

Ard arda gelen konuşmalardan sonra Grup Emeğe Ezgi sahne aldı. Ve şarkılarını Küba için, Fidel için söylediler. Ve onların halay parçalarıyla hep birlikte halaylar çekildi.

Şair, yazar dostumuz Dursun Özden'in konuşmasında söylediği gibi tüm etkinlikler boyunca sanki Fidel oradan bize bakıyor-

muş, sanki bizden ve bu etkinlikten haberi varmış ve yüreği bizim gibi heyecanlı çarpıyormuş gibi hissettik. Ve kürsüye gelen bir çok yoldaşımızın,

dostumuzun söylediği gibi bir kez daha içimizden tekrar ettik: Viva Fidel Viva Küba. İyi ki varsın Fidel, iyi ki varsın Küba!

FIDEL İÇİN BEN DE BİR ŞEY SÖYLEMEK İSTİYORUM:

FİDEL YOLDAŞ

Ellerin / bir özgürlük türküsüne
benziyor
ve yüzün / haykırarak söylenmesi
gerekten sevdaya
Küba'nın gülüşü hep dudaklarında
sözlerin ormanlar gibi güür
bakışların / nehirler kadar uzun
ve başın / dağlar gibi dik

Küba'nın yılmaz yüreği
Kumandan Fidel Castro Yoldaş

Yüreğimiz, dilimiz, ellerimiz
Seni dinliyor, seni söylüyor, seni
savunuyor

Bizimlesin daima
Fidel Castro yoldaş
Avukat / isyancı / tutsak / gerilla
komutan / başkan
bir ömre hepsini sığdıran
Küba'yı yeniden yaratan
Fidel yoldaş

Yüreğimiz, gözlerimiz, ellerimiz
seninledir
Yaşamak, görmek, dövüşmek için
Daima seninleyiz
Kübalı Fidel yoldaş
Az kaldı Fidel yoldaş / az kaldı
(...)

Yakında
seni buraya davet edeceğiz
talebe çocuklar karşılayacak seni
ve sana İspanyolca sorular
soracaklar
hoşgeldinden hemen sonra
ve de işçi tulumlarıyla
madencilerimiz
buyur edecekler seni / işçi sofrasına
yoldaşa paylaşmaya ardından
onlar da sana sorular soracaklar
İspanyolca sorular

sonra da / meydan okuyarak tüm
düşmanlarımıza
ellerinde ve yüreklerinde
dalgalandırdıkları
Che bayraklarının gölgesinde
Haykırarak and içecek proletarya
sana ve Küba'ya
ve dünyanın tüm ezilenlerine
bir yoldaşlık andı

az kaldı Fidel
az kaldı Küba, Yakın!..

Yüzün hep sakallı ya Fidel
bizim ihtiyarlar seni
bizim elin o eski
Kürt isyancılarına benzetiyorlar
Ve seni / televizyonlarda görünce
gözleri parlıyordu
okuma yazma bilmeyen
o eski eşkiyaların
soruyorlar bize
"baba hele gurban
bu yiğit ola ki bizdendir ya
ama doğudan mıdır
batudan mıdır / yukarıdan mıdır
yoksa aşağıdan mı"
Dört kutupta dörde bölünmüş
bir ülkedenim Fidel
bundandır ki
bazen böyle sorular sorulur
ve ihtiyarlarımız
kısırcalıkla sahipleniyorlar seni
"yukarıdan, yukarıdan" diyerek
Yukarısı biz oluyoruz Fidel yoldaş
ülkemin kuzey yakası
yani isyanın en muhteşeminin
olduğu yer
ateşe yakılan / ateşten doğan
ateşle yakan
senin için "hayır o Kübalı"
desek de
dinlemiyorlar bizi ihtiyarlarımız
onlar / "yukarıdan yukarıdan"

diyerek
seni isyanımıza / isyanımızı da
sana yakıştırıyorlar

Okyanusun ortasında
bir ada deyip geçme
o, orada öyle bir yerde ki,
amerikan devinin
kalbinin ortasına
saplanmış bir hançer gibi duruyor
Bilirsiniz
incesi makbuldür hançerin
ki girdiği yer
açtığı yara dikiz tutmaz olsun
ince bir hançer gibi Küba
saplanmış kalbine yankinin
ve onu oradan sökmeye çalışmak
sadece ölümünü hızlandıracak
yankinin

Bir kızıl gelincik gibi
Fidel'in ülkesi
bir kızıl gelincik gibi açmış
ve dünyaya rengini salmış
Fidel ve yoldaşlarının ülkesi
(...)
Havana'da / Fidel'in önünde
Santa Cruz'da
Che'nin mezarı başında
Yumruklar sallanıyor havada
Sıklıkla yumruklar
Fidel konuşunca
bir yumruk denizine dönüyor
Küba...

Küba / yanki sana bileniyor Küba
Bütün bahçelerini yakmak
istiyorlar
Bütün tarlalarını
Oğullarını ve kızlarını
öldürmek istiyorlar / Küba!!!
Çünkü sen / bir özgürlük pınarısın
insanlığın susuzluğunu gideren
işte bu yüzden

sana uzanan
düşman eli
insanlığın
özgürleşme
kavgasına uzanan eldir
bu nedenle o el / uzandığı anda
bakmadan çılgık ve göz yaşlarına
ne de ağlamalarına cellatların
kırılarak bileğinden
lime lime edilip atılmalıdır
ki bir daha uzanmasın
geleceğine insanlığın

Çünkü biliriz / özgürlük
kendisinden vazgeçenleri
esarete mahkum eden bir sevdadır
ve biz nasıl vazgeçebiliriz ki
senden

ki tarih yazar
nice celladın kollarını kıldığımızı
hiç unutulur mu
İspanya'daki enternasyolanlıları
tarih yine yazacak
kaybettiğini cellatların...

Bu yükün en az yarısı da
bizimdir Küba

Yarısı da bizim yoldaşlar!
Burada / Küba'da
dünyanın her yerinde
her neresindeyse orada
birlikte çarpışacağız seninle
birlikte kazanıp
birlikte yaşayacağız Küba!

Üçüncü Cihan Harbi Küba
Üçüncü Cihan Harbindeyiz
Bu harbin dışında değil

Tam içindeyiz
Yani yoldaşlar
ya onlar
basarak cesetlerimizin üstüne
zaferlerini kutlayacaklar
ya da / biz

kızıl bayrakları dalgalandıracak
birer birer zaptettiğimiz
düşman şehirlerinde!...

Ergül ÇİÇEKLER

"CESARETİNİZİ YİTİRMİYİN DÖVÜŞÜN!"

Sınıflı toplumlarda kadının çifte boyunduruk altında tutularak alçaltılması, iki sınıf arasındaki savaşta ezilen sınıfın kadın yarısını devrimci mücadeleden alıkoymanın, dıştalamanın bir aracı haline dönüşür. Burjuvazinin, kadının "aşağılığı", "eksikliği" üzerine alttan alta yürüttüğü teori, kadının yaşamını metres, eş, anne olmayla sınırlamaya yöneliktir. Öyle ki burjuva toplumda emekçi kadın hem sermaye sınıfının ekonomik baskısı altında, hem de kendi sınıfının erkek yarısının baskısı altında ezilir. Emekçi kadın toplumsal üretime katıldığı halde, toplumun gelişmesine, özgürleşme mücadelesine katılmasının önünde burjuvazinin açık şiddetinin yanında burjuva toplumun yargıları da engel olarak çıkarılır. Bu durum burjuva toplumdan önceki toplumlarda da hemen hemen aynıdır. Köleci toplumda da, feodal toplumda da ezilen sınıfın kadınları hem işgücü (ekonomik) olarak sömürüldüler, hem de o dönemin gerici toplumsal yargıları tarafından baskı altında tutuldular. Köleci toplumda köle kadın insan bile sayılmaz, herhangi bir eşya gibi alınıp satılabilir, köle sahibinin keyfi işkencesine uğrayabilir ve hatta öldürülebilirdi. Feodal toplumda ise kadın biçimsel olarak artık köle değildi ancak bu sefer de kaderi kilisenin tutuculuğu gericiliği tarafından belirleniyordu. Özellikle düşünsel yönden öne çıkan kadınlar "şeytanın maşası" ya da "cadı" ilan edilip yakılıyorlardı. 15. ile 17. yüzyıl arasında binlerce kadın cadı olduğu için yakılarak öldürüldü.

Ezilen sınıfın yoksul kadınları, gördükleri şiddete, zulme rağmen her toplumsal mücadelenin içinde hatta çoğu kez en önünde yer aldılar. Köleci toplumun köle isyanlarında katledilen sayısız kadın kahraman vardır. Sayısız, topraksız, yoksul köylü kadın feodalizmin dizginsiz sömürüsüne karşı erkek yarısıyla yan yana savaştı. Değişen toplumsal sistemlerde toplumun ilerlemesine, ezilen sınıfın ve bu sınıfın kadınlarının durumunun biçimsel olarak değişmesine rağmen öзде kölelik farklı biçimler alarak sürdü.

Kapitalist sistemde, gelişen bilimin-teknikğin yardımıyla üretim çeşitlenirken, üretim ilişkileri daha da basitleşti. Artık bir sermaye sınıfı bir de emeğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan kadın ve erkek "özgür" işçiler vardır. Sermaye sınıfı emekçi kadını ucuz iş gücü olarak fabrikalara çektiği kadının gerçek özgürlüğünün önü de açılmış olur. Kapitalist sistemde kaçınılmaz olan kronik işsizlik, açlık, emekçi kadının yaşamını alt-üst eder, kadının proleter olarak politikaya uyanması, toplumsal kurtuluş mücadelesine katılması her zamankinden daha hızlı ve olanağın hale gelir. Burjuvazinin tüm olanaklarını seferber ederek emekçi kadını toplumsal meselelerden alıkoyma yöntemleri, toplumsal gelişmenin kendi yasaları tarafından kendiliğinden boşa çıkar. Yine de emekçi kadın, burjuvazinin her türlü aracı kullanarak topluma enjekte ettiği bir yığın gerici yargıyla mücadele etmek zorunda kalır. Emekçi kadının her

türlü baskıdan kurtulabilmesi ancak sermaye sınıfının ortadan kaldırılmasıyla, toplumsal mülkiyet temelinde örgütlenen sosyalist toplum da mümkün olacaktır.

1917 Ekim Devrimi, kadının durumunun sosyalizmde nasıl değiştiğinin ve emekçi kadının devrimci mücadelede nasıl öne çıktığının ilk örneğidir. Tarihte ilk defa Rus kadın ve erkek işçilerin devrimci savaşlarıyla kurulan SSCB, tüm işçilerin ve emekçilerin, özellikle de kadınların yaşamında köklü değişiklikler yaptı. Devrimden önce Çarlık Rusya'sında işçi kadınların, tarım emekçisi kadınların yaşamı oldukça ağırdı. Rusya'da kapitalizmin gelişmesiyle artan makine kullanımı, fabrikalarda daha ucuza çalışan kadınların ve çocukların tercih edilmesini getirdi. Kadınlar 13-15 saat işsizlik, açlık tehdidi altında en ağır yüklerin altına girmek zorunda kalıyorlardı. "Bir kadın hamile kalırsa fabrikadan kovuluyordu. Bu yüzden işçi kadınlar hamileliklerini gizleyip, acıdan delirene kadar kendilerine işkence ediyorlardı. Doğumdan hemen sonra kadın tekrar işe dönmek zorundaydı. Çocuğunu istemeyen bir anneden daha feci ne olabilir? Ve çocuklarına lanet okuyan sayısız kadın var" (Leningradlı Kadın İşçilerin Stalin'e Mektubundan)

Rusya'da topraksız köylü kadının durumu da fabrikadaki kadından farklı değildi. Bu kadınların hemen hiçbiri doğumda tıbbi yardım alamaz, neredeyse tamamı okuma yazma bilmezlerdi. Nekrossov, Çarlık Rusyasındaki emekçi kadının durumunu şu dizeleriyle özetler;

"Kader size üç acı pay ayırdı;

İlki bir köleyle evlenmek

İkincisi bir kölenin annesi olmak

Üçüncüsü bütün hayatınız boyunca bir köleye itaat etmek"

Ancak Rusya'da emekçi kadının yaşamı Ekim Devrimi'nin çok öncesinde değişmeye başlamıştı. 1905'te Lenin'in öncülüğündeki Bolşeviklerin çağrısı üzerine, emekçi kadınlar bir çok şehirde silahlı ayaklanmalara katıldılar.

"Ekim Devrimi öncesinde Bolşevik parti etrafında toplanan emekçi kadınlar, yaklaşan savaşa hazırlandılar. Silah taşımayı, ilk yardım yapmayı öğrendiler. Ekim ayaklanması boyunca hemşire olarak çalıştılar; kızıl muhafızların ve devrimci birliklerin ikmal merkezlerini idare ettiler; siper kazdılar; barikatlar kurup onları savundular; caddelerde devriye gezip fabri-

kaları korudular.” (Sosyalizm Diyarında Kadın)

İşçi sınıfının zaferinden sonra Sovyet iktidarı yerleşir yerleşmez kadınların önündeki toplumsal, hukuksal, geleneksel engellerin tamamını kaldırdı. Lenin’in “*istediğimiz işçi kadınların erkek işçilerle sadece kanun önünde değil, gerçek anlamda eşit olmasıdır. Bunu sağlamak için, işçi kadınların, kamu teşebbüslerine ve devlet idaresine katılmaları gerekmektedir.*” sözü emekçi kadınlar tarafından coşkuyla karşılandı. Kadınlar her alanda sosyalizmin inşasına giriştiler. Sovyet iktidarında ilk elden açılan kreşler, anaokulları, doğum merkezleri, halk yemekhaneleri gibi kadının yaşamını kolaylaştıran imkanlar Sovyet kadınının kamusal çalışmaya daha rahat katılmasını sağladı. Kadınlar erkeklerle eşit konularından yararlanarak, mesleki teknik becerilerini çarçabuk geliştirdiler. Daha 1928 yılında sanayi, ulaşım ve yapı işlerinde çalışanların %40’ı kadındı. Bu kadınların 170 binden fazlası mühendis ve teknisyendi.

Sovyetler’de tarımın kolektifleştirilmesi köylü kadının yaşamında kapsamlı değişikliklere yol açtı. Kolektif tarım, kadın ve erkeğin eşit koşullarda, eşit ücretle çalışmasını sağladı. İşçi sınıfının devleti, kırsal kente oranla geriliğine son verdi. Kırsal kesimlerde açılan çocuk kreşleri, doğum haneler, kadının yaşamını hiç olmadığı kadar kolaylaştırırken, köy okuma salonları, kütüphaneler, tiyatro, sinema ve radyolar tarım emekçisi kadınların kültürel yönden gelişmesinin, toplumun kültürel entelektüel gelişimine katkıda bulunmalarının imkanlarını yarattı. Sovyet kadınları bu sayede, bilim-teknik ve sanatsal yönden hiçbir kapitalist ülkede olamayacağı kadar çok geliştirdiler.

Sovyetler, anneliğin el üstünde tutulduğu, devlet tarafından korunduğu ilk ülke oldu. Devrimden önce yılda 2 milyon bebek ve 30.000 anne tıbbi yardım alamadığı için ölüyordu. Sovyet kanunları kadınlar için sağlıklı çalışma koşullarını güvence altına alır ve anne sağlığı için özel önlemler alır. Hamile kadınların ağır işlerde ve gece çalışmaları yasaklanır. Bebek ve anne, ana-çocuk merkezlerinin uzman doktorlarının gözetimi altındadır. Ücretsiz süt mutfakları, ücretsiz tıbbi yardım ve annenin korunması dahilinde düzenlenen çalışma koşulları, ücretli izinler vs. kadının anneliğinin toplum tarafından sömürülmeden yürütülmesini sağlar. Anne belli bir süre sonra çalışmaya geri dönerken gönül rahatlığı ile çocuğunu işçi sovyetinin çocuk bakım merkezlerine bırakır ve çocuk belli bir yaşa gelinceye kadar Sovyet devleti tarafından maddi olarak da desteklenir.

Sovyetler’de kadının gerçek toplumsal hak eşitliğini elde etmesi kadınla erkek arasındaki tüm ilişkileri olumlu yönde etkilediği gibi, aile ilişkilerini de temelinden değiştirdi. Sovyetler artık evliliklerinin herhangi bir ekonomik kaygıdan uzak, gerçek, içten sevgi temelinde gelişebileceği koşulları yaratmıştır.

Sovyet kadını, sosyalizmin zaferiyle elde ettiği toplumsal eşitliği, gerçek özgürlüğü ve her geçen gün artan refahını 2.

Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda Hitler’in faşist ordularına karşı kahramanca savundu. Kadınlar, cepheye giden erkeklerin yerini aldılar. Cepheye, cephe gerisinde sosyalist anavatanın savunulmasında aktif rol aldılar. Fabrikalarda üretimi yoğunlaştırarak, cepheye savaşıyan yoldaşlarının ihtiyaçlarını karşıladılar. Kirov tesislerinde ustabaşı olan İrina Borissova o günleri şöyle anlatıyor; “900 gün boyunca düşman ateşi altında yaşadık. Faşist katiller sadece bizim tesisimize 10.194 top atışı yaptılar. Ancak diğer tesislerde olduğu gibi bizimkinde de kuşatmanın en korkunç günlerinde bile hiç devamsızlık ya da gecikme olmadı. İşe gitmek yerine evde kalsaydım, yalnızca Kızıl Ordu’da yüzbaşı olan kocamı ve Kirov tesislerindeki yoldaşlarımı düşündüğümde değil, Leningrad’ın binalarına baktığımda bile utanırdım.” Sovyet kadınlarının sosyalist ahlakı, fedakarlığı ve sosyalist anavatanlarını savunmada gösterdikleri kahramanlık faşizmin sadece Sovyetler’de yenilmesine yardımcı olmadı. Faşizmin işgali altındaki ülkelerde de emekçi kadınları harekete geçmeleri konusunda cesaretlendirdi. Sovyet kadınları Avrupa’nın Alman işgali altındaki ülkelerinde yaşayan kadınlara çağrıda bulundular;

“*Cesaretinizi yitirmeyin! Dövüşün, halkın kurtuluş savaşının ateşini körükleyin! Adalet bizden yanadır. Zafer bizim olacak! Hitler’in savaş emirlerini baltalayın! Askeri trenlerin Rusya’ya varmasına engel olun!*”

Sovyet kadınlarının bu çağrısı Doğu Avrupa ülkelerinde emekçi kadınların anti-faşist cepheye örgütlenerek kapitalizme karşı savaşa katılmalarını hızlandırdı, onları faşizme karşı cesaretlendirdi. Hitler faşizminin yenilmesiyle Polonya, Romanya, Bulgaristan, Çekoslovakya, Macaristan ve Arnavutluk Demokratik Halk İktidarlarını kurdular. Bu ülkelerdeki emekçi yoksul halkın ve kadınların yaşamı, Sovyetle’rin her alandaki yoğun desteğiyle çok daha hızlı gelişti.

1980’li yılların sonunda bu ülkelerde sosyalizmin geriye düşüşü en fazla yine kadınların yaşamını etkiledi. Özellikle Doğu Avrupa ülkelerinin kadınları sosyalizmin kendilerine sağladığı bir çok

ayrıcılığı bir anda yitirdiler. Devrimin bir çok kazanımını (eğitim, sağlık, ulaşım vb.) ellerinde tuttıkları halde, geçim sıkıntısı, gelecek kaygısı, toplumsal çürüme, sosyalizmde yaşanmış Sovyet kadını için alışılması imkansız bir durumdur. Sovyet kadınlarının kitle gösterilerinde Stalin’in fotoğraflarını ellerinden düşürmemelerinin tek nedeni sosyalizme, komünizme olan inançlarıdır. Bu inancın örgütlenmesi emperyalist-kapitalist sisteme karşı tıpkı 1917 Ekim Devrimi’ndeki gibi fedakarca savaşıcak milyonlarca kadını sokağa dökebilir. Sosyalizme özlem bu derece yoğundur.

Kadının toplumsal hak eşitliği, eğitimi, sağlığı, mutlu anneliği ancak sosyalizmde güvence altına alınabilir. Emekçi kadının tüm baskılardan bugünden itibaren kurtulmasının tek yolu proletaryanın özgürlük mücadelesine katılmasıdır. Devrim için mücadele “ezilenlerin ezilene” olduğu için en çok emekçi yoksul kadınların görevidir. Ne burjuvazinin şiddeti ne de burjuva toplumun yargıları kadını bu mücadeleden alıkoymaz.□

İZMİR'DE YAZILAMALAR*

ne ve çevre bölgelerine TKEP/Leninist imzalı "Murat Ördəkçi Ölümsüzdür", "19 Aralık Katliamını Unutmadık", "Ölüm Orucu Sürüyor", "19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız", "Komutan Murat Ördəkçi Yaşıyor" yazılamaları ve yaygın bir şekilde TKEP/Leninist yazılamaları yapıldı.

Şan olsun 19 Aralık 2000'de faşizmi zindanlarda dize getiren devrim ve komünizm savaşıçılarımıza, şan olsun bu kavga- da bayraklaşan devrim ve komünizm savaşıçılarımıza, şan olsun Ölüm Orucu savaşıçılarımıza, şan olsun komutanımız Murat Ördəkçi'ye, şan olsun Leninist Partiye.

İzmir'den Leninistler

* Elimize e-posta yoluyla geçen yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

ESKİŞEHİR'DE ASGARİ ÜCRET PROTESTO EYLEMİ

Eskişehir'de asgari ücretin açıklanacağı 26 Aralık günü, DİSK ve KESK sendikaları ve onları destekleyen demokratik, devrimci kurumlar bir protesto eylemi yaptılar.

Eylem, Kızılay İş Merkezinin önünden Hamamyolu girişinde başladı ve DİSK Bölge Mü-

dürlüğünün önündeki alanda okunan basın açıklaması ile sona erdi.

Hamamyolu'ndan başlanılan yürüyüş boyunca; "Emekçiler El Ele Mücadeleye", "IMF'ye Değil Halka Bütçe", "Sağlık, Hakır Satılmaz" sloganları atıldı. Basın açıklaması, DİSK Bölge Temsilcisi Bayram KAVAK tarafından okundu. Açıklamada; kapitalizmin, "küreselleşme, yeni dünya düzeni" adıyla dünya genelinde yasal düzenlemeleri gerçekleştirdiği, ülkemizde de bunların yansımasının, işçiler-emekçiler ve yoksul halk üzerinde uygulanan ekonomik terörü, ideolojik söylemlerle bile örtmeye çalışmadıkları, artık söyleyecek yalanlarının tükendiği belirtilen açıklamada, Asgari Ücret politikası, Genel Sağlık Sigortası, Sosyal Güvenlik Yasası, eğitim ve sağlık alanındaki özelleştirmeler, işçi ve emekçiler üzerine yüklenen yeni vergilerle, bu saldırıların her geçen gün dozunun artırıldığı belirtildi.

Sermayenin değil, bu ülkenin zenginliklerini yaratanların, açlığa, geleceksizliğe terk edildiği, geline bu noktada canımızdan, zincirlerimizden başka kaybedilecek bir şeyin kalmadığı belirtilen basın açıklaması, baskıların yok edildiği, sınıfsız, sömürsüz, kardeşçe çalışmanın ve paylaşımın olduğu bir dünya dileği ile sona erdi.

ESKİŞEHİR MÜCADELE BİRLİĞİ

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde Film Gösterimi

24 Aralık 2006 Pazar günü Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir film gösterimi düzenlendi. Gösterimde, Matrix filminin yönetmen yardımcılığı yapmış olan James McTeigue'nin yönettiği "V For Vandeta" isimli film sergilendi. Film, özellikle 11 Eylül sonrasında sermayenin kitleleri korku ve panik ortamına sürükleyerek nasıl faşist baskı rejimlerini kurduğunu, bu uğurda her türlü insanlık dışı uygulamaktan, biyolojik-kimyasal saldırılarla düzenlemekten çekinmediğini gösteriyor. Bu yönelimin toplumsal arka planını ve kapitalizmle ilgisini karanlıkta bırakmakla birlikte, emperyalist sermayenin faşist saldırgan karakterini gözler önüne sermeyi başarıyor.

İnsanların kobay olarak kullanıldığı ve öldürüldüğü bir araştırma sonrasında sağ kalmayı başararak kendisini bu komploya sürükleyenlerden intikam almaya çalışan gizemli bir adamın macerasının anlatıldığı filmde medyanın, egemen güçlerin elinde halkı uyutmak ve kandırmak için nasıl kullanıldığı da usta bir anlatımla dile getirilmiş.

Yaklaşık 30 kişilik bir katılım ile gerçekleştirilen ve duvarı kaplayan beyaz bir perde üzerinde projeksiyon cihazı kullanılarak yapılan gösterim gerek ses ve görüntü, gerekse oda düzenlenmesi itibarıyla izleyenlerde adeta bir sinema salonu havası yarattı.

FAŞİST SALDIRILAR

ANTEP ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİST SALDIRI

Yaşadığımız topraklarda sermaye sınıfı her geçen gün kan emiciliğini daha da artırıyor. İşçi ve emekçi sınıfa karşı her geçen gün saldırılarına hız veriyor. Geçtiğimiz haftalarda başlayan üniversitelere yönelik saldırılar devam ediyor. Son iki haftada Mersin, Samsun, Zonguldak, İzmir ve Ankara'da yaşanan bu saldırıların biride Gaziantep Üniversitesinde yaşandı.

8 Aralık Cuma günü Gaziantep Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu önünde ders çıkışında 2 öğrenci durdurularak nereli oldukları sorulmuş ve kimliklerine bakmak isteyen faşist öğrenciler tarafından "siz doğulusunuz, Kürtsünüz" denilerek saldırıya uğramıştır. Daha önceden organize olan öğrenci olmayan 20 kişilik grup saldırı başlayınca kampüse rahatlıkla girerek saldırmışlar ve saldırıdan sonra rahatlıkla da çıkmışlardır. Saldırı esnasında meslek yüksek okulunda bulunan güvenlik kameraları olayın yaşandığı sırada nasıl oluyorsa kayıt yapamamışlardır. Bu olaydaki gibi üniversitelerde polis-idare ve sivil faşist işbirliği bir kez daha ortaya çıkıyor.

Saldırıya uğrayan öğrenciler tarafından 9 Aralık'ta Antep İnsan Hakları Derneği Şubesi'nde bir basın açıklaması düzenlendi. Mücadele Birliği Platformu olarak destek verdiğimiz basın açıklamasında öğrenciler sorumluların yargılanmasını talep ederek, yaşanan bu saldırının Kürt öğrencileri psikolojik ve fiziki baskı altına alma, yıldırma politikasının bir ürünü olduğunu belirttiler.

BASKILAR SORUŞTIRMALAR BİZİ YILDIRAMAZ

Osmangazi Üniversitesinde, 2006 yılının yazında yapılan alternatif şenliklerde, bir grup faşistin, saldırmaya çalıştığı, ancak, alternatif şenliği düzenleyen devrimci öğrencilerden dayak yedikleri ve bu faşistlerden birinin beyin kanaması geçirdiği olayların üzerinden 3 ay gibi bir süre geçtikten sonra, toplam 6 öğrenci, okul içinde slogan atmak, bölücü müzik eşliğinde halay çekmek ve okulun düzenini ve huzurunu bozmak gibi gerekçelerle Üniversite yönetimi tarafından, ikişer hafta uzaklaştırma ile cezalandırılmışlardır. Üniversite yönetimi tarafından bu uzaklaştırmalar ve soruşturmalar, öğrencileri sindirmek ve gözdağı vermek amacıyla verilmiştir. Öyle ki uzaklaştırma cezası verilen öğrencilerden birinin, olayın olduğu saatte derste olduğunun ispatlanmış olması bunun en somut kanıtıdır.

13 Aralık Çarşamba günü, ülke genelinde ve Eskişehir'de, devrimci demokrat öğrencilere yönelik yapılan uzaklaştırmalar ve soruşturmaları protesto etmek amacıyla Eskişehir Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB) olarak, Adalar-Migros önünde yapılan basın açıklamasına katıldık. Basın açıklamasında; 12 Eylül faşist darbesiyle, faşist yönetimin devamı olan YÖK,

sermaye ve devletle işbirliği içinde olan üniversite yönetimlerinin, haklarını arayan, muhalif olan öğrencileri, soruşturma, ceza, okuldan atma terörüyle karşı karşıya bırakarak, eğitim ve öğretim hakkını engellediği, ülke genelinde Yıldız Teknik Üniversitesinde 10, Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesinde 4, Hacettepe Üniversitesi'nde 31, Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde 2, Balıkesir Üniversitesi'nde 80, İstanbul Üniversitesi'nde 161 ve nihayetinde Osmangazi Üniversitesi'nde 6 öğrenciye soruşturma ve uzaklaştırma cezalarının verildiği, İstanbul Üniversitesinde karnı tutarak çıkan bir öğrenciye de şüpheli olması nedeniyle soruşturma açıldığı belirtilerek, açılan soruşturmalarla, benzer saldırılarla, devrimci öğrencileri okuldan uzaklaştırarak, depolitize edilmiş öğrenci yaratılmaya çalışıldığı anlatıldı ve "Soruşturmalar, Uzaklaştırmalar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla basın açıklaması sona erdi.

ESKİŞEHİR DÖB

ESKİŞEHİR'DE ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNİN EYLEMLERİ

Sınıf savaşımının giderek yükseldiği bir dönemden geçmekteyiz. İşçi ve emekçilere dayatılan açlık ve yoksulluğa karşı yürütülen sınıf savaşımı, tüm canlılığıyla devam etmektedir. Bu öyle bir savaş ki toplumun tüm bireylerini içine aldı. Sınıf savaşımı, işçilerin önderliğinde öğrenci gençliği de eylemliklere yöneltti. Mersin Üniversitesinde, Yıldız Teknik Üniversitesi bu eylemliklerin yaşandığı bazı üniversitelerdir. Bu eylemliklerden biri de 14 Aralık 2006 Perşembe günü Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde yaşandı. Anadolu Üniversitesi ile Osmangazi Üniversitesi öğrencileri, beslenme ve barınma gibi temel ihtiyaçlarının karşılanmaması nedeniyle, Yunusemre Öğrenci Yurduunun önünde bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan basın açıklamasında; yurt kapasitelerinin artırılması, yemek fiyatların düşürülmesi, günlük yemek kuponlarının hiç bir sınırlamaya tabi tutulmadan, farklı ürünlerin de alınabilmesi taleplerinde bulundular. Yapılan bu basın açıklaması sonrasında ise, öğrenciler verilen yemek kuponlarını yaktılar, çatal ve kaşıkları fırlattılar. Bu eylemin, sadece bir başlangıç olduğunu, taleplerinin yerine getirilmemesi halinde bu eylemlere devam edeceklerini söyleyerek yurt kantininin boykot edildiğini ilan ederek duyurdular. Basın açıklamasına biz de Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak katıldık.

68 Öğrenci hareketlerinde öğrenciler, işçi sınıfıyla ittifak kurarak bu savaşında, etkin rol oynamışlardır. Bugün toplumun bütün yoksulları, kapitalizmin saldırılarından payını almaktadır. Sistemle sorunu olan yoksulların hepsi, TMY yasalarıyla karşı karşıya kalma potansiyelini taşımaktadır. Neo-liberal politikaların etkilemediği, köylü, çiftçi, işçiler kalmamıştır. Buna benzer bir dizi politikalar yoksulları daha yoksul, zenginleri daha zengin yapmaktadır. Yetkin Mühendislik, KPSS sınavları, öğrencilerin önüne kurulan bu engeller, sistemin artık eskidiğinin, yerine yenisinin konulmasının gerektiğinin birer göstergesidir.

Şimdi yapılması gereken, Denizler gibi, işçilerle "Mücadele Birliğini" öreerek, eskimiş olanın yerine yenisini, sosyalizmi kurmak için savaşmaktır.

ESKİŞEHİR DÖB

KENDİ İÇİMİZDE DEVİRİMİ SÜREKLİ KILMAK

Durağanlık ve sıçramaların birbirini hızla takip ettiği bir süreçten geçiyoruz. Tarih kendi içinde hareketin tüm çizgilerini barındırıyor. Olayların diyalektik akışı kendini her yerde hissettiriyor. Ve herkesi kendini bir kez daha gözden geçirmeye zorunlu kılıyor.

Herşeyin diyalektik olarak geliştiği yerde rutinliğe alışmak, devrimciliğin ölümüdür. Aynı zamanda gelişmenin gerisinde kalmak, süreçten kopmak, kendi kabuğunda körelmektir. Statükoculuk, varolanın korunması, devingenliğin yitirilmesidir. En hafif tabiriyle “halinden memnun olma”, daha iyisini ve fazlasını yapmak için gayret gösterme isteği duymamadır. Etrafında bir sürü gelişme yaşanırken, insanın kendi kafasında, bir türlü değiştirmeye cesaret edemediği kendi sınırlarında durması ve giderek lif lif dökülmesidir. Aynı anlama gelmek üzere, memur zihniyeti, bir devrim partisinin kadrolarının gelişiminin en büyük engellerinden biridir. Memur zihniyeti karşımıza farklı farklı görünümde çıkar. Kimi zaman günü doldurma gayreti olarak, kimi zaman her zaman yaptığımız işten fazlası ya da biraz farklı bizen istendiğinde gösterdiğimiz ayak diremede, kimi zaman rutin dışına çıkma korkusunda, kimi zaman “ne yapayım yaratıcı düşünemiyorum” ya da “ne yapayım elimden fazlası gelmiyor” serzenişlerinde, kimi zaman bir işi yapma konusunda gösterilen isteksizlikte, ayak sürümede, kimi zaman inisiyatifsizlikte, sadece söyleneni yapma daha fazlasını düşünmemede, kimi zaman sadece kendi işini, kendi alanını düşünüp bütüne kafa yormamada, kimi zaman alışkanlıkların gücüne teslim olmada, kimi zaman zorlukların üzerine gitme cesaretini kendinde göremede.

Bütün bu saydıklarımızın ortak paydası ise benmerkezci düşünme, kolektifin ihtiyaçlarına göre hareket etmekten çok kendi rahatına ve istemlerine göre hareket etme eğilimidir. Devrime, kolektife, bütüne yoğunlaşma yerine daha çok kendi kişisel meselelerine kafa yorma, kendinle ilgilenmedir. Bu

nedenle kolektif olarak yapılan ya da kolektif için yapılan her iş, bir an önce bitirilmesi gereken, giderek nasıl yapıldığı da önemini yitirmeye başlayan, sadece yapılması ya da yapılmış görünmesi yeterli olan uğraşlar haline alır. Bu yoğunlaşmanın, motivasyonun dağılması demektir. Artık akılda başka düşünceler dönenip dururken, siz başka bir pratik içindesinizdir. Bu kendi doğallığında yabancılaşmaya getirir. İnsan, yaptığı iş üzerindeki egemenliğini, kontrolünü kaybettiği anda yabancılaşma kendini gösterir. Bu artık o işten verim alamamak demektir. Bu giderek tüm motivasyonun yitimi, yaptığın işi şevkle yapamama demektir. Görüldüğü gibi memur zihniyeti sanıldığından çok daha sinisi, herkesi etkisi altına alabilecek denli yakında ve tehlikeli bir hastalıktır. Ve onu yenebilmenin tek koşulu insanın her gün her saat kendini yeniden gözden geçirmesi, alışkanlıkların gücünü kırmak için özel bir çaba sarfetmesi, kendini aşmak için yoğun bir gayret göstermesidir. Komünistler, her zaman yeni bir başlangıç yapabilme gücünü kendinde bulabilen insanlardır. Yeni bir dünya kurmak için yola çıkmış olan insanlar, her şeyden önce kendi içlerinde devrimi sürekli kılan insanlardır. Bu bir insanın kendinde olan güçlerin farkında olması, onları açığa çıkarmak için daha fazla emek harcaması, yeni yetenekler elde etmek, gelişimini sürekli kılmak için çalışmasıyla olur. Hiçbir bilgi, hiçbir yetenek insana durduğu yerde gelmez. Engels, “deha çalışmadır” der. Demek ki bizlerin herşeyden önce “işleyen demir pas tutmaz” prensibinden hareket etmemiz gerekiyor. Çalışmamız, gerçekten çok çalışmamız, ama bunu mekanik bir tarzda değil, şevkle, gönüllü bir şekilde yapmamız gerekiyor. Çoğu zaman şikayetçi olduğumuz şeye bir bakalım: “yaratıcı düşüncelerin eksikliği”. Evet doğru, bu konuda herbirimiz ne kadar hayıflansak azdır. Bunu kendi dışımızdaki sol hareketlerle kendimizi kıyaslayarak söylemiyoruz. Bizim iddialarımıza sahip olan bir kolektifin henüz hakettiği yere gelememiş olmasından dolayı söylüyoruz.

Yaratıcı düşünceler de insanlara durdukları yerde gelmezler. Herşeyden önce yapılan iş üzerinde tam bir yoğunlaşma gereklidir. Eğer devrim ve iktidar konularına tam anlamıyla konsantre olursak, diğer tüm şeyler ikinci plana itilirse, o zaman bu konuda yaratıcı düşünceler kendiliğinden sökün edecektir. Devrimi nasıl yapacağımız, iktidarı nasıl ele geçireceğimiz konusunda daha fazla düşünür, tüm düşüncelerimizi bir pusulanın iğnesi gibi bu noktaya yoğunlaştırırsak, o zaman her bir leninist, gizil potansiyelini daha çok açığa çıkarabilecek ve pratiğe daha çok müdahalede bulunabilecek ve dolayısıyla daha fazla inisiyatif alabilecektir.

Örneğin, örgütlenme konusunda devrimimiz ve kolektifimiz her bir yoldaşın yaratıcı katkısını bekliyor. Ve bu artık teorik bir konu olmaktan çok pratik bir zorunluluk haline almıştır. Devrimi örgütleyebilmek için bir güç örgütü haline gelmemiz, bunun için yığınları örgütlememiz gerekiyor. İşte bu noktada tüm yoldaşlarımızın yaratıcı katkısına ihtiyacımız var; özellikle genç yoldaşların. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesinde yeni Babuşkinlere, Sverdlovlara ihtiyacımız var. bunun için hepimizin silkinmeye daha büyük bir şevk ve enerjiyle çalışmaya, devrimin Leninist Partinin işi olduğunu daha çok kavramaya ihtiyacımız var. Bunun için de hepimizin ideolojik ve politik gelişimimizi hızlandırmaya... Etrafımızda olup biten olayları, Marksizm-Leninizmin süzgecinden geçirip tüm yönleriyle kavrama ve aynı zamanda yığınları bunu onların anlayacağı bir dille anlatma gibi bir sorumluluğumuz var. Güncel politik olayları çözümlenmek ve olayların gelişim yönünü yığınlara göstermek zorundayız. Bunu başardığımızda yığınlar hızla bizi takip edeceklerdir. Bu tarihin düğümünün çözülmesi, kelimenin tam anlamıyla bir sıçramadır. Bir sıçrama yapabilmek için önce kendi elimizle kendi etrafımıza ördüğümüz kozayı yırtmamız gerekiyor. Artık bir kadro hareketi olmaktan çıkıp yığınların partisi olma yolunda gayret göstermeli, bu konuda yeni yol ve yöntemler bulmalıyız.

Devrimin gelişimi hızlı ve sıçramalı olacak. Yığınlar akacak yataklar arıyorlar. Onlara doğru kanalı göstermek, iktidarı mücadeleye etmek üzere yığınları örgütlemek, şimdi hepimizin en öncelikli görevi.

Ama bunun için önce üzerimize sirayet etmiş ya da edebilecek olan memur zihniyetini saflarımızdan bütünüyle söküp atmamız ve kendi içimizde devrimi sürekli hale getirmemiz gerekiyor. Castro'nun sözlerini bir kez daha hatırlayalım: Devrim İçin Savaşmaya Komünist Denmez. □

ANTEP'TE

Saldırılarına Karşı Basın Açıklaması

İşçi ve emekçiler üzerinde kurulmaya çalışılan baskılar sadece medyadan yapılan yozlaştırma politikalarıyla değil şiddet yolu ile de kendini gösteriyor. Sermaye sınıfının uyguladığı bu yöntemlerin bir uzantısı olarak 29 Aralık Cuma günü Antep'te Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği Derneği'ne terörle mücadele polisleri tarafından baskın yapılmış, arama adı altında eşyalar dağıtılarak bazı kitap ve defterlere el konulmuş, Genç Emekçiler Birliği Derneği başkanı Ferhat Erkalbalcı gözaltına alınmıştı.

7 Ocak Pazar günü saat 13:00'te Antep Adliyesi önünde Mücadele Birliği Platformu tarafından bir basın açıklaması düzenlenerek, gerçekleştirilen saldırılar protesto edildi. ESP'nin de destek verdiği eylemde Ayışığı Sanat Merkezi önünde toplanılarak basın açıklamasının yapılacağı alana doğru "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" yazılı ve "Mücadele Birliği" imzalı pankart açılıp sloganlarla yürüyüşe geçildi. Alana gelindiğinde basın açıklamasına başlamadan önce komünist şair Nazım Hikmet'in "Hürriyet Kavgası" şiiri okundu. "Daha gün o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar / Uzaktan duyduğumuz çakalların ulumasıdır / Safları sıkılaştırın çocuklar / Bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır." dizelerinden sonra okunan basın açıklamasında seçimler yaklaştıkça meydanlara çıkılarak vaatlerde bulunulduğu; ancak kim gelirse gelsin açlık, sefalet, kan ve gözyaşından başka bir şey verilmediği anlatılarak "Grevler yasaklanıyor, grev çadırlarına silahlı saldırılar düzenleniyor, F tipi zindanlarda baskı ve işkence uygulamalarıyla devrimci tutsaklar sindirilmeye çalışılıyor, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı yok sayılıyor, insanların olduğu yerlerde bombalar patlatılıyor; küçük yaşta çocuklar 'terörist' denilerek katlediliyor.

Şimdi ise bu saldırılar dışarıdaki devrimcilere yönelik baskıların yoğunlaşması şeklinde devam ediyor...

Özelde Ayışığı'na ve GEB'e yönelik bu saldırılarda asıl mesajın emekçi sınıflara verilmeye çalışıldığı unutulmamalıdır..." denildi ve emeğin sanatını üreten ve emekçi kitlelerle sıkı bağlar kuran Ayışığı Sanat Merkezi ve işçi ve emekçilerin sesi olan Genç Emekçiler Birliği'ne karşı yapılan bu saldırılara karşı emekçilerin sessiz kalmaması gerektiği anlatıldı.

Basın açıklaması "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Devrimci Sanat Engellenemez", "Devrimci Basın Susturulamaz", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları ile bitirildi.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVİRİMCİ SANAT SUSTURULAMAZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

Antep Mücadele Birliği Platformu

Yeni Yılında Zafere Bir Adım Daha

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

İNİNDİRİLMİŞ
SÖZLERİNİ
SÖYÜYOR

Mücadele Birliği Platformunun 19 Aralık Etkinliği